Ч. 157 (14.406). Львів, четвер 16. липня 1936. Poсztowa opłata opłacona ryczałtem. Рік LVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, ІІ. пов. Конто почт. щадн. 504-060. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло". Львів. Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол. Чвертьрічно 15·00 „ Піврічно 30·00 „ Річно 60·00 „ ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Чехословаччині 30 ч. к. — в усіх прочих краях по 7·50 зол.

Телеф. Редакції: 229-41. „ Друкарні: 229-26. В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Дводенне засідання Української Парляментарної Репрезентації.

(Комунікат У.П.Р.).

В понеділок і вівторок 13. і 14. липня ц. р. тягнулися повний день засідання Української Парляментарної Репрезентації, на яких обговорювано теперішнє політичне становище українського народу в Польщі і проаналізовано становище в краю у звязку із заініційованою нормалізаційною політикою.

Нарадами проводив голова У.П.Р. В. Мудрий. Він їх і започаткував політичним рефератом, у якому склав річевий звіт з усієї дотеперішньої праці У.П.Р., проаналізував внутрішні і зовнішні відносини і відкрив над цим звітом дискусію.

Обширна дискусія і звідомлення послів і сенаторів із терену дали У.П.Р. поважний матеріял для устійнення підсумків дотеперішньої політичної праці. Передовсім ствержено, що польська політика на українських землях позбавлена всяких елементів суцільности і пляновости, а нормалізаційний курс не всюди углядпився у терені зміною на краще. В кожному воєвідстві інтерпретують духа нормалізації інакше, а на терені поодиноких воєвідств надають свою питому інтерпретацію нормалізації окремі старости. Таким чином у трактуванні українського національного життя і його потреб панує в адміністрації на наших теренах повний хаос.

Далі ствержено, що на шкільному й господарському відтинку політика мало змінилася, а на земельному загострилася.

І так: справи реактивування розвязаної в часі пацифікації 1930 р. тернопільської ґімназії не поладнано, української мови навчання у неправно зутраквізованих народніх школах не привернено, так само не зроблено нічого в справі зміни шкільного закону Ґрабського—Тугута; на господарському відтинку нівечиться часто дорібок власних сил і ведеться далі ексермінаційну політику у справах земельних, зокрема ж не затверджується контрактів купна землі для місцевого населення, натомісць підтримується і переводиться кольонізацію на найбільше перелюднених галицьких теренах. Так само не зроблено нічого для забезпечення праці великій масі сільських безробітних або за мало звертають уваги на визиск рільних робітників.

Занепокоєння серед українського громадянства викликує закон про охорону границь держави, тимбільше, що у деяких прикордонних повітах уже тепер помітні спроби обмежувати діяльність українських культурно-освітніх і господарських установ.

Накінець ствержено, що з висунених У.П.Р. домагань до уряду у справі заспокоєння найнеобхідніших потреб українського національного життя на ріжних відтинках, поладнано досі дуже мало і то переважно незначних справ. Практика виявила, що темпо в розгляді і полагоді пильних потреб українського національного життя не стоїть у ніякій пропорції до їх конечности і наглячости.

Місцеві чинники влади, як це видно з терену, далі підтримують москвофільство, зокрема на Лемківщині, а давно порішена в уряді справа Народнього Дому досі не доведена до кінця.

У самоуправній ділянці не шанують місцеві чинники адміністрації навіть міністеріяльних розпорядків про двомовні надписи на самоуправних установах. Ствержено, що тягарі на адміністрування теперішніх самоуправних установ є понад сили нашого селянства.

Цей фактичний стан відносин рішено представити центральній владі, та домагатися усунення всіх тих перешкод, які стоять на шляху до нормалізації відносин, а також домагатися приспішення полагоди цілої низки справ, які є необхідні для потреб національного українського життя.

Українська Парляментарна Репрезентація висловлює признання широким колам українського громадянства за солідарну підтримку у боротьбі за українські національні права в Польщі, та рівночасно закликає до дальшої зміцненої праці на всіх відтинках українського зорганізованого життя.

Чергове засідання У.П.Р. рішено відбути дні 3. серпня ц. р.

Похорони жертви комуністичного терору.

Пишуть нам зі Стрия:

Підчас нападу на приходство у Верчанах (біля Стрия) минулої неділі комуністи смертельно ранили **Ярослава Барабаша**, голову „Сокола" з Конюхова, що був гостем у тамошнього пароха. Кілька годин пізніше помер Барабаш у стрийському шпиталі, а вчора його поховонили при участи великих мас. У поході, який провадило 22-ох священників, несли понад 100 вінків.

Друга жертва комуністичного ножа бореться зі смертю в стрийському шпиталі.

Розширений пакт 4-ох

ПРОПОНУЄ МУСОЛІНІ.

ЛЬОНДОН, 15. 7. ПАТ. Як подає „Дейлі Геральд", Мусоліні хоче скликати на вересень конференцію 7-ох або 8-ох більших держав: В. Британії, Франції, Італії, Німеччини, Бельгії, СССР, Польщі та евентуально Малої Антанти. Її завданням булоб: 1) дійти до порозуміння у всіх питаннях, що загрожують европейському мирові; 2) підготовити поворот Німеччини до Ліги Націй, 3) порозумітися щодо реформи Ліги. Є це поширений плян пакту 4-ох. Мусоліні думає тепер запросити на конференцію також представників східно-европейських держав з огляду на вагу питань Східної Европи. З огляду на Німеччину конференція відбулася би поза Женевою, але під покровом Ліги Націй.

—o—

Sygn. VI. 1. Pr. 157/36. Wyciąg z protokołu wspólnego posiedzenia niejawnego. — Sąd okręgowy Wydział VI. 1. karny we Lwowie, w składzie: Przewodniczący S.S.O. Dr. J. Locker, Głosujący: S. S. O. P. Dysiewicz i S. S. O. W. Stafiński, w sprawie konfiskaty Nr. 150, czasopisma pt.: „Diło" z daty Lwów, dnia 7 lipca 1936 r., do Sygn. VI. 1. Pr. 157/36, — na posiedzeniu niejawnem w dniu 10 lipca 1936 r., po wysłuchaniu zdania Prokuratora Sądu okręgowego we Lwowie postanawia: uznać za usprawiedliwioną dokonaną dnia 6 lipca 1936 r., przez Starostwo grodzkie we Lwowie konfiskatę czasopisma pt.: „Diło" Nr. 150, z daty Lwów, dnia 7 lipca 1936 r., zawierającego 1). w artykule pt.: „Wypadok czy systema?" w całości — znamiona występku z art. 170 k. k. — zarządzić zniszczenie całego nakładu i wydać w myśl §. 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. — Zarazem wydaje się odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma nakaz, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. — Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w §. 21 ust. druk. z dnia 17 grudnia 1863. Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863. t. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 złotych. — Uzasadnienie. Wspomniany artykuł zawiera świadomie fałszywe wiadomości o stosunkach językowych i polsko-ukraińskich w Polsce o tendencji wywołania niepokoju publicznego. — Według §§. 487, 489, 493 p. k. oraz §§. 36 i 37 ustawy prasowej jest zatem powyższe postanowienie uzasadnione. — Przewodniczący: Dr. J. Locker wr. Protokólant: St. Pławski wr. Za zgodność: Z. Warzoszczak, pom. kanc.

Одна з передумовин нормалізації.

Львів, 15. липня 1936.

У польській конституції находимо святочну формулу, що держава є спільним добром усіх громадян. Отже повинна бути дійсна рівність усіх громадян держави без огляду на їх національну чи релігійну приналежність, не тільки в обовязках, але й у правах. Можна було надіятися, що започаткована б. премієром Косцялковським та Українською Парляментарною Репрезентацією нормалізація польсько-українських відносин введе ту рівність і таким чином усуне причину затяжних непорозумінь і довголітнього невдоволення.

Львівський щоденник „Дзєннік Польскі" з 12. травня ц. р. надрукував характеристичну постанову ради міністрів, яка дослівно звучить так: „В імя найвищого добра Річипосполитої та згідно з далекосяжною думкою марш. Пілсудського Рада Міністрів постановила скріпити чинну політику щодо культурного й господарського розвитку східних земель".

Загальникова форма тієї енунціяції, що торкається саме наших земель у Польщі, не дає змоги проаналізувати її суті (змісту). Та з огляду на час і обставини можна було надіятися, що та „чинна політика" піде по думці голошених засад нормалізації відносин на місцях. На превеликий жаль, факти тих надій не виправдали.

Згадаймо хочби без ніякої вини українського громадянства скасовану в 1930. р. українську державну ґімназію в Тернополі. Привернути ту одиноку на ціле Поділля українську державну ґімназію, бодай у такому вигляді і стані, як її ліквідували — це був би акт простої справедливости. А вже ж довголітній львівський куратор п. Ґадомський зумів ту просту та ясну справу так затемнити, що з української ґімназії зробив якусь причіпку до польської ґімназії. Ясно, що таке вирішення справи не тільки нічого не направило, але й загострило настрої. Тому не дивуватися, що у витворених п. куратором Ґадомським обставинах ані одна українська дитина не вписалася до т. зв. української державної паралельки при польській ґімназії в Тернополі. Одночасно до І. кляси приватної ґімназії Рідної Школи в Тернополі вписалось і здало поверх сто дітей! Характеристичне для тамошніх відносин, що при вступному іспиті до І. кляси рідношкільної ґімназії був приявний відпоручник Кураторії Л. Ш. О., наче при матурі. Не зупиняючись довше над цією справою, треба тільки ствердити, що такий шлях до нормалізації відносин зовсім невідповідний.

Справа українського державного народнього шкільництва в Польщі — це найболючіша рана нашого народу. Пригадуємо, що з загального числа 3.662 українських шкіл на наших землях по цей і по той бік „сокальського кордону" на підставі даних офіціяльного міністеріяльного шематизму за 1930-31 шк. рік залишилось ледви 134

українських народніх шкіл (новішого офіціяльного шематизму нема!). Решту українських шкіл перемінено на польські або утраквістичні, що на одно виходить. Становище п. куратора Ґадомського до масового законного плебісциту за українською мовою навчання (протизаконне його доручення приймати декларації за українською мовою навчання „на вагу", а опісля відмовні вирішення, суперечні із присудом Найвищого Адміністраційного Трибуналу) загально відоме. У висліді нині нарід у Польщі, поза невеличкою врештою скількістю — фактично не має вже українських шкіл. Привернути українські школи, очевидно з українським учительством, це так само акт простої справедливости, як привернути українську державну гімназію в Тернополі. Це одна з найважніших справ, що полагоджена справедливо, може дійсно причинитися до нормалізації відносин!

Та на це навіть не заноситься, якщо зважити, що у п. куратора Ґадомського донині не можна добитися концесії на одну приватну народню школу найнижчого ступня в Космачі-Плесці, хоча там вже від 1932. р. є прегарний власний рідношкільний будинок, урядово признаний за зовсім відповідний для шкільних цілей, хоча та школа має все нове уладження, шкільне приладдя, бібліотеку для учнів і вчителів тощо. Численні інтервенції у цій справі залишились без успіху. Мало того: рідношкільних учителів, що згідно зі ст. 9. шкільного закону з 11. березня 1932. р. вчили в Космачі дітей дома — покарали арештом. І на цьому ще не кінець: До часу проголошення „нормалізації" було в державній школі в Космачі кілька учительських сил української народности. Одначе в минулому шкільному році всіх їх звідтам забрали і дали учительські сили польської народности. Очевидно — ці факти наводимо тільки прикладово для характеристики відносин у ділянці шкільництва.

Ще гірше представляється справа на Холмщині і на Поліссі, де українські діти мусять учитися лише в чисто польській, навіть не утраквістичній школі. Також релігію православні священики примушені викладати по польськи.

На Волині утраквістичні школи щораз перемінюють на чисто польські і то по чисто українських селах, без ніякої домішки польського елементу. Зате просто ніодна польська дитина польських кольоністів не вчиться навіть в утраквістичній школі, тільки має запевнену науку в чисто польській школі. Як подає орган волинського воєвідства „Волинь", в найближчому шкільному році створять 62 нові учительські етати у школах на Волині виключно для дітей польських кольоністів. Таким чином усі їх діти у 100 прц. будуть учитися у чисто польських, переважно високо зорганізованих школах.

Та на цьому не кінець. Як повідомляє польська преса, у звязку з етатом 2.000 нових учительських посад у Польщі 300 учителів-поляків з Познанщини дістане від 1. вересня посади на Волині й Поліссі. А чи буде там місце для учителів-українців?

Про відому реґіональну політику на Лемківщині з лемківськими букварями і т. д. згадуємо тут тільки мимоходом.

Якщо йдуть балачки про нормалізацію польсько-українських відносин, то в першу чергу треба би привернути у нас українське шкільництво з українським учительством. Це ясне й очевидне для кожної тямучої людини.

Між „аншлюсом" і реставрацією.

Заключений перед кількома днями австро-німецький договір зробив чимале враження у цілій Европі, перш за все у Середущій.

В Будапешті оцінюють його як перший та основний крок до дальшої можливої співпраці Австрії і Німеччини, що давалоб Австрії можливість стати головним посередником між Німеччиною й Італією, зокрема ж у балканському питанні. В Будапешті є теж тої думки, що такий австрійсько-німецький договір буде вихідною точкою зовсім нової ситуації в Середущій Европі. Панує теж і така думка, що Німеччина не бажає тепер „аншлюсу", але що їй іде про поступневе і приятельське проникання націоналізму до Австрії аж до тих меж, де затратилисяб засадничі ріжниці між Австрією та Німеччиною. Дехто є навіть тої думки, що німецько-австрійський договір міг би питання реставрації Габсбурґів значно віддалити.

Віденська преса цю вістку дементує, але дементує її якось дуже нерішуче, зазначуючи при цьому, що до таких конкретних переговорів моглоб прийти щойно восени. Париська преса подає цю вістку покищо без коментарів, а чехословацька, називаючи між іншим Австрію „таємничим і твердим горіхом Середущої Европи", звертає особливу увагу на питання реставрації Габсбурґів. І так нпр. орган партії премієр міністра Годжі „Венков" пише, що що торкається леґітимістів, то нема ніяких більших розходжень між Берліном і Віднем. Німецькі монархісти — мовляв — радо привіталиб поворот Габсбурґів. „Є в цьому — каже далі „Венков" — тенденція вбити клин між держави Середущої Европи в їх поглядах на габсбурське питання. Австрія покищо хоче зискати на часі і відси це її балянсування між „аншлюсом" і Габсбурґами.

Але коли ми вже при цих Габсбурґах, то я дозволю собі нашим читачам подати ще одну таку сензаційну вістку, що її принесли деякі, навіть дуже поважні чехословацькі часописи ще перед заключенням австро-німецького пакту. А ця вістка знову така: В добре поінформованих австрійських кругах говорять про те, що югославянський уряд звернувся до Парижа і Берліна із запитом, чи Франція і Німеччина помоглиб військово Югославії, колиб вона зі своєю армією увійшла до Австрії, щоб таким чином не допустити до реставрації Габсбурґів. Здається, що відповідь Франції викликала величезне розчарування, бо французький міністер закордонних справ Дельбо нібито відповів, що в такому разі французько-югославянський договір не почав би діяти, іншими словами: Франція не допомоглаб Югославії. Ба й навпаки, в такому разі до Югославії мусілиб приклasти 15. і 16. точку пакту Ліґи Націй, себто санкції. І в Берліні й у Відні на основі цієї відповіди думають, що Франція до реставрації Габсбурґів ставиться байдуже. Становище Берліна, каже далі ця вістка, покищо невідоме.

М—н.

Занедбана ділянка народнього господарства.

„Сільський Господар" займеться упорядкуванням лісних справ.

Мало хто серед нашого громадянства здає собі справу, яку вагу для національної економіки має **лісництво** та всякі звязані з ним промислово-торговельні ділянки. Панує у нас погляд, що серед модерно зраціоналізованого користування землі — лісництво тратить своє значіння, буцім то як неінтенсивний та нерентовний спосіб її управи.

Тимчасом саме навпаки — лісництво та всякі його ділянки — здобувають собі в модерних національних господарствах чимразто більше значіння і стають як рівнорядний партнер серед таких найважніших економічних ділянок, як рільництво, гірництво, залізний та хемічний промисл. Дерево як сирівець і матеріял можна застосовувати у щораз то нових формах в усяких напрямках промислу. Особливо збільшається його запотребування в хемічному, паперничому, та диктово-форніровому промислі; навіть дрібні паливо-будівельні потреби збільшуються із зростом населення та поступом урбанізації. В звязку з тим росте в усіх державах зацікавлення й опіка над лісами, розвивається наука і досвідництво в цій ділянці, і під ліс уживають усякі непридатні до іншої управи ґрунти.

Скаже хто: усе це далекі нам справи, не такі важні, бо лісів у нас ще багато, село господарить собі у них природним способом, а промислу, що запотребовує дерево, ми не маємо!

Тимчасом дійсний стан є інший.

Поверхня ліса на наших землях уже починає спадати нижче норми конечної для нормального запотребування населення та охорони землі від повіней, ліси нищаться від хижацьких вирубів, корчування та випасу худоби на тисячі гектарів річно — на дрібне паливне й будівельне запотребування села та містечка йдуть щороку в чужі руки міліони золотих, з деревного промислу й торговлі живуть достатно тисячі чужинців — (майже виключно жидів) — марнується на міліони ріжних невикористаних лісних продуктів, а наш промисл, що починає потребувати чимраз більше лісних сирівців, мусить їх купувати в лісах чужої власности і від чужих посередників.

Зновуж може впасти закид: ліси на наших землях переважно не нашої власности і не в нашій силі лежить наладнати таку справу.

Комуністичний вовк у міщанській вівчарні.

ПАРИЖ, 15. 7. ПАТ. Підчас вчорашнього свята на площі Націй представник комуністичної партії Дюкльо заявив, що комун. партія дасть повну підтримку урядові Блюма і що вона змагає до повного замирення робітництва зі середнім станом. У цій промові добачують характеристичної політики комуністів, що намагаються заспокоїти помірковані кола франц. суспільности та відтягнути їх від правих орґанізацій.

——o——

Новий курс австрійської політики.

ВІДЕНЬ, 15. 7. ПАТ. З огляду на австро-німецьке порозуміння відложили процес проти 10-ох провідників тайних націонал-соціялістичних орґанізацій в Турнім.

Наїзд бедуїнів на Палестину.

КАЇРО, 15. 7. ПАТ. Як подають з Єрусалиму, з південного Кераку вдерлося до Палестини кількасот бедуїнів, що загналися у глибину краю аж по Геброн. Між Геброном та Бір-Шібою звели вони кількагодинну битву з британським військом, що потерпіло великі втрати.

УЛЬТІМАТ ТРАНСЙОРДАНСЬКИХ АРАБІВ.

ЛЬОНДОН, 15. 7. ПАТ. Провідник трансйорданських арабів Амір Могамед ель Саля заявив представникові „Дейлі Телеграфу", що шейхи 20-ох племен Кераку (Трансйорданії) вислали до високого комісаря Палестини та Кераку ультимативне домагання сповнити до 10-ох днів домагання палестинських арабів.

ХИТРО-МУДРО.

Хто хоче помогти Рідній Школі, нехай вимагає при закупі готівкою „провірних бльочків Р. Ш.

Та вже приблизний підрахунок показує, що на просторі галицьких і волинського воєвідства є щонайменше 400.000 га лісів нашої приватної, громадської та церковної власности. Числячи згідно з теперішнім незвичайно низьким станом приросту в громадських лісах, що один гектар їх дає річно пересічно 20 зол. доходу, маємо з цих лісів 8 міліонів золотих річного доходу, який можна би кількакратно збільшити при вмілім їх загосподарюванню та зорганізувавши збут і переріб лісних продуктів. Це давало би можливости праці для кількасот наших технічних фахівців і промисловців. Та ця можливість розвитку нашого лісництва тільки тоді може бути реальна, якщо зустрінеться з прихильністю й опікою всього громадянства і коли її поведемо пляново, з одного спільного осередку.

Оця конечність опіки й плянової акції для розвинення українського лісництва спонукала Краєве Господарське Товариство „Сільський Господар" створити у себе при централі **лісний реферат**, який має стати завязком майбутньої станової організації наших лісників.

В обсяг його діяльности намічено такі справи: збирати статистичні дані про стан нашого лісництва, поширювати дані про лісні справи серед власної суспільности — опікуватись і фахово наглядати над поодинокими категоріями наших лісів, залісювати знищені ліси і неужитки, давати почин і посередництво в ділянках лісного промислу й торговлі, давати поради і заступати станові та лісні справи перед владою, сприяти науковій праці, що розглядає актуальні проблеми українського лісництва та охорони природи.

Не сумніваємося, що ця акція „Сільського Господаря" стрінеться з прихильним відгуком в усіх, що мають до діла з лісництвом. В усіх справах, що їх веде лісний реферат „Сільського Господаря" треба звертатись писемно на адресу: „Сільський Господар", Львів, Ринок 10.

Китай таки не визнає Манджурії.

ШАНГАЙ, 15. 7. ПАТ. На засіданні центр. комітету Куомінтанґу марш. Чанґкайшек заявив м ін, що основою китайської політики буде і дальше втримання територіяльної цілости держави. Як від Китаю зажадалиб визнання Манджурії, всі китайці мусілиб бути готові до найбільших пожертв. „Не хочемо долі Абісинії, але як це буде необхідне, не завагаємося перед завданням, яке взяла на себе Абісинія в обороні своєї незалежности".

З організаційного руху.

Політична нарада УНДО в Борщеві.

Заходом Повітового Народнього Комітету УНДО на судову борщівську округу відбулася в середу 8. липня ц. р. політична нарада УНДО в Борщеві з посольським звітом д-ра Степана Барана. Присутніх було 203 учасн. та представників з 44 громад Борщівщини. Збори отворив і ними проводив голова Пов. Нар. Комітету *о. Гребенюк*, парох з Більча Золотого, секретарював дир. *Петро Гораль*, секретар Пов. Нар. Комітету ,політичний організатор УНДО Борщівщини. Крім цього до президії увійшли пп. *Олекса Кисіль*, господар з Ковальчини, *Андрій Стефанюк*, господар з Жилинець та *Ізидор Зелінський*, міщанин з Борщева.

Політичний реферат разом зі звідомленням про діяльність теперішньої Української Парл. Репрезентації виголосив посол д-р *Ст. Баран*, обговоривши обширно спроби т. зв. нормалізації, яка не довела до нічого, і то виключно з вини польської сторони. Промовець підчеркнув, що ніякої умови політичного характеру між Українською Парл. Репрезентацією й урядом не було і нема, а був тільки виборчий компроміс, звязаний лиш із переведенням виборів до сойму й сенату у вересні м. р. Українська Парл. Репрезентація перевела цілу низку розмов з керманичами уряду Славеком і Косцялковським та поодинокими ресортовими міністрами і предложила їм меморіял в справі наших конкретних домагань з ріжних ділянок нашого життя. Великої більшости цих домагань уряд не сповнив, хоч вони торкались якраз нормалізації не тільки відносин на українському фронті в Польщі, але теж і польсько-українських відносин взагалі. У вирішенні цієї важливої проблеми центральний уряд не виказав потрібної у цій справі енергії і навіть доброї волі, як це сталося напр. з Народнім Домом у Львові і справою реактивування української державної гімназії в Тернополі, зі справою апостольської адміністратури на Лемківщині та її обсади, у ріжних господарських і шкільних справах, не кажучи вже про те, що не змінено цілковито дотеперішньої системи правління у Східній Галичині і взагалі на українських територіях у Польщі. Польська державна місцева адміністрація поставилась байдуже до нормалізаційної системи, не маючи ніяких означених вказівок згори у цій справі. Багато низових державних адміністраторів вже небавком по переведенні виборів у вічім майже не змінили своєї тактики супроти українського населення і його потреб, навпаки: нерідко були з їх сторони спроби цю тактику загострити. При цьому слід ствердити, що така тактика низової адміністрації не стрічалася з осудом вищих органів влади і ні одного з низових адміністраторів не потягнено за це до відповідальности. Відсутність точно означених інструкцій згори і брак санкцій за їх невиконання були причиною, що східно-галицькі воєводи і старости не робили собі багато із заяв центрального уряду в українській справі і поступали по давньому, зокрема на відтинку виконання земельної реформи. Східно-галицьке польське громадянство поставилося взагал зовсім негативно, а то й вороже до всіх нормалізаційних заходів, так що у практиці зі заяви премієра Косцялковського в соймі дотично нормалізації польсько-українських взаємин не вийшло нічого. Це очевидно мало свій вплив і на психічне наставлення українського громадянства в Галичині, що ставиться сьогодні дуже критично до всяких урядових заяв, знаючи, що треба опиратись тільки на власних силах і засобах, а вслід за тим переводити і скріпляти нашу внутрішню організацію. Критику поведінки уряду і його органів переводила Українська Парл. Репрезентація на парляментарному тереі у промовах поодиноких послів і сенаторів і в зголошених внесках та інтерпеляціях. Цю критику переводила теж і преса УНДО у відріжненні до преси т. зв. Фронту Національної Єдности, яка займалася і займається напастями на УНДО, полишаючи на боці критику поведінки уряду. Положення УПР незавидне, хоч робила вона все, що було у її силах і спромозности, інтервеніюючи безліч разів у ріжних урядових установах, щоб тільки полекшити наші незавидні відносини. Це вдалося цілковито в справі інтернованих у Березі Картуській і в справі передтермінового звільнення засуджених на високі кари за політичні проступки. Зискано дещо і в господарських справах (кредити), що мають бути зреалізовані у найблищому часі. Загального білянсу не можна назвати додатнім і тут треба нам скріпити наш внутрішній фронт та нашу організацію на всіх ділянках життя, поборюючи рішуче й безпощадно всякі розкладові елементи серед нашого громадянства, передовсім елементи комуністичні.

АДРІЯНА ДЕ ДЖІСЛІМБЕРТІ.

ЛІНІЯ СЕРЦЯ.

Розетта, блакитноока жінка з задиркуватим носиком і вишневими устами, склала мокру від сліз хустину і крикнула: „Ах, яка я нещаслива!" „Вірю тобі", відповів їй чоловік, наливаючи собі нову тарілку зупи, „але цеж не моя вина, я роблю все, щоб ти була задоволена. Недавно купив я тобі футро..."

— Я не хочу футра!

— Знаю, ти хочеш великої любови. Чую це вже від місяця. Раніше ти була задоволена моїм зверхнім виглядом і моїм добрим настроєм, а тепер це тебе вже нудить і дратує. Щож я можу зробити? Коли я тобі освідчався, я виразно зазначив, що звусь Саверіо Піяні, а не Вертер!

— Але ти не сказав мені, що ти педантичний, як календар, точний як цифра, спокійний як став. Не кажу вже про таку страшну твою звичку, що ти хропеш уночі.

— Коли я сплю, то не знаю, чи хроплю. Збуди мене, то перестану.

— Ти вічно жартуєш! Бережись! Колись ти пережартуєш цілу нашу любов!

І Розетта вибігла до своєї кімнати. Чула, як чоловік ходить по кімнаті і щось пересуває, нарешті вийшов. Тепер почувала себе Розетта ще гірше. Думала про те, як це сталось, що нараз до її життя вплівся Адемаро Чіофі, той блідавий мрійник і поет? Адемаро — шкільний товариш Саверія вернувся кілька місяців тому з чужини. Розетта відразу закохалась у ньому.

Телефон. Говорив Адемаро. Ще раз запрошував її, щоб зайшла до нього та оглянула чудову копію Ґої.

— Нині? Я не знаю... Може.. Я ще зателефоную.

У цій хвилині влетіла до хати як вітер Лелія, темпераментна кузина Саверія.

— Ти відважилась? — спитала Розетта знаючи, що Лелія приходила тільки тоді, коли знала, що Саверія напевне нема дома. Саверіо не скривав своєї антипатії до Лелії.

— Ти сама знаєш Розетто, що якби не Саверіо, то я відвідувала би тебе частіше. Маю тобі сказати щось дуже важне: я закохалась.

— І ти теж...? — вихопилось слівце Розетті, але вона зараз поправилась — знаю, що ти любиш свого чоловіка.

Лелія зовсім не реаґувала на таку відповідь і говорила далі:

— Ти мусиш мені допомогти. Я стою на перехресних дорогах. Мусиш піти зі мною в одне місце... до пані Широн.

— Широн? Ніколи не чула!

— Це славна хіромантка. Вона передсказала смерть Рудольфа Валентіна, Елісова та короля Афґаністану. Вона велика спеціялістка від любовних справ. Я раз спитала її, чи я могла би любити Марчеля Савольді, славного джокея, а вона заперечила. І справді місяць пізніше, я не могла дивитись на Савольдія, хоч він мені дуже подобався. Він почав носити краватки у неможливих кольорах. Але нині чомусь боюсь іти сама до пані Широн. Якби сказала мені щось прикре, то я могла би дістати нервового розстрою...

— Но, добре, але ти мусиш мені пояснити...

— Покищо це все таємниця. Хутко одягайся.

Розетта нудилась і пішла з Лелією. По дорозі радились обі, скільки можна дати хіромантці за добрий гороскоп.

Пані Широн — товариська, говірка, вся помальована на бльонд, приняла їх в окремому сальоні, тільки для вибраних гостей. Перша ввійшла туди Лелія. Після півгодинної конференції вийшла звідти вся щаслива:

— Уяви собі Розетто! вона все відгадала!

— А як твої перехресні дороги?

— Я вже знаю, яку вибрати. Тепер твоя черга.

Пані Широн узяла руку Розетти і вдивлялась в лінії її долоні.

— Чудово!

— Що таке? — спитала Розетта, чуючи, як серце їй бється.

— Тут є лінія серця. Ви закохані і то від двох місяців. Вас не вяже з ним іще нічого близького, але коли почекаєте ще місяць, ви вийдете за нього заміж.

— Алеж це неможливе!

— Я знаю... ви замужні. Але ваш чоловік не поживе довго. Може два тижні, може коротше.

— Мій Боже! Він-жеж такий здоровий!

— Здоровий зверху. Мусите бути приготовані на все. І мати терпеливість. Той, якого ви любите, має великі прикмети...

— А мій муж...?

— Співчуваю вам.

Розетта вийшла зовсім приголомшена. Лелія спитала:

— Що сказала твоя рука?

Що буду скоро вдовою.

— Ах, яка ти щаслива!

— Леліє! Як тобі не соромно говорити такі цинічні речі.

Залишила Лелію посередині вулиці, попрощавшись поквапно і побігла до телефону.

— Адемаро! Нині не можу. Мусите почекати трохи. Може за тиждень... за два::: не знаю.

І побігла до дому. Служниця зустріла її з зажуреним видом.

— Прошу пані... наш пан лежить у ліжку. Але прошу не боятись...

Саверіо лежав непорушно, ввесь червоний.

— Мій дорогий! — прошепотіла Розетта.

Над звітом посла д-ра Барана розвинулася кількагодинна дискусія, у якій забирали голос: о. Іван Деревянко, парох зі Скали, що порушив справу забрання поліцією хреста з могили стрільця на цвинтарі в Скалі; інж. Кошей з Борщева, що обговорював нашу внутрішню політику; Микола Дівонько, господар з Ґуштина, порушив справу парцеляції, до якої не допускають наших людей; цієї самої справи торкнувся теж і дир. Мотиль з Тулина, подаючи конкретні приклади; міщанин Шалацький з Борщева обговорив політику низової адміністрації супроти нас та підніс конечність боротьби з комуністами; м-р Іван Романівський, адвокат з Борщева, став рішуче в обороні УПР, підносячи, що вона в даних обставинах зробила все в обороні українського народу; о. Володимир Чубатий, парох в Шупарки, торкнувся теперішньої тактики комуністів на селі і вказав на потребу їх безпощадного поборювання та усунення їх і їх симпатиків з наших установ; міщани з Борщева Михайло Скорохід і Середюк обговорили рівні шикани місцевої влади і поліції, що підносили теж інші промовці, подаючи конкретні приклади. Деякі промовці говорили в дискусії двічі і тричі. В дискусії поршили промовці теж справу вибиття шиб жидам у кількох громадах Борщівщини, подаючи, що деякі польські духовники віддавна вели протижидівську пропаганду, поширюючи протижидівські летючки з Посванщини. Усі промовці осудили цю дику протижидівську акцію, вокрема биття шиб жидам і фізичний терор, завзиваючи присутніх протиставитися цьому.

Вкінці забрав слово дир. **Петро Гораль**, що обговоривши деякі льокальні справи, поставив резолюцій з висказами довіря для Української Парляментарної Репрезентації і посла округи д-ра Ст. Барана та признання за їхню діяльність у парляменті і в краю, проти парцеляційної політики уряду з домаганням допустити наших місцевих селян до парцеляції, за реактивуванням української держ. гімназії в Тернополі, за зміною самоуправних законів і скасуванням збірних громад — вкінці із зазивом до місцевого громадянства до дальшої самостійної творчої праці.

Зголошені резолюції принято одноголосно і закінчено збори відспіванням національного гимну.

*

В дні 10. липня ц. р. посол д-р Баран інтервеніював у борщівському старостві у всіх справах місцевого значіння, що їх порушено на зборах.

Для нашої будучности не байдуже, чи громадянство сплатить інвалідам затягнений довг, чи покине їх безпомічних власному терпінню!

— Не бійся, моя дорога. Це мала серцева атака. Я не хотів тобі досі згадувати про це, щоб ти не журилась.

— Як ти міг мовчати?!

— Я здавав собі справу, що я для тебе невідповідний, що ти заслуговуєш на більше щастя. Я був такий дурний, що завсіди тільки дражнив тебе. —

Розетта плакала:

— Я не хочу жити без тебе!...

Розетта вважала за свій святий обовязок ходити ці останні два тижні коло свого чоловіка як найчутливіша сістунка. Він був ніжний і добрий для неї, добирав найкращі слова у розмові і особа Алемара відійшла кудись у тінь. Розетта ствердила, що Саверіо має гарні очі, взагалі гарний і рахувала сумно дні, які ще йому залишились на цій землі. Щойно тепер відчувала, як вона його дуже кохає. Сама думка, що він умре за кільна днів, доводила її до розпуки.

Кільна днів пізніше Саверіо почував себе дуже добре. Серце Розетти було повне надії, коли побачила, з яким апетитом він смакує обід і як багато їсть.

*

— Гальо, то ти Леліє? То — я Саверіо. Розетта знову мене любить і то більше, ніж колинебудь. Я дуже вдячний тобі за таку щасливу думку з хіромантикою. Якби не ти, то я напевне був би вбив Розетту і того Адемара! А тепер я дуже щасливий. Вибач мені, що я був для тебе такий нечемний...

— Вибачаю тобі і подивляю наївість Розетти, що дала себе взяти на таку просту штуку. Що ти маєш у пляні на літо?

— Виїзджаю з Розеттою на Рівєру. Мушу відгодуватись, бо той твій плян з дієтою позбавив мене за два тижні десять кільо.

Перекл. *а. б*

Аґрарний конфлікт у Сопоті.

У справі арештувань у селі Сопоті, пов. Стрий, дістаємо такі ближчі інформації:

Арештовано цілу родину Клосовських, а саме: господаря Дмитра Клосовського і його чотирьох синів: Дмитра, Павла, Федя і Василя, дальше Гната Павлишина, зятя старого Клосовського, Івана Павлишина, брата попереднього й Микиту Стасишина. Родина Клосовських належить до свідоміших громадян і всі є членами читальні „Просвіти“, при чому син Дмитро є дяком, а Павло дириґентом читальняного хору.

Всіх арештованих поліція перевезла до Синевідська Вижного, а звідтіль відвела до слідчого арешту в Сколім. Вела їх скованих по двох, як не знати яких злочинців. А тимчасом вони косили сіно на сіножатях, що їх уживали літами як винагороду за страчені ґрунти під „колейку“, при чому в критичних днях 9. і 10. ц. м. на нікого не нападали ані нікого не били. Цілу аферу спричинив фальшивий алярм противної сторони, будьто би селяни „збунтувалися“ і „порізали двірську службу“. Наслідком того й вислано зі Стрия аж 25 поліціянтів зі скорострілом і ручними ґранатами! Ситуація, яку поліція застала в селі, зовсім не відповідала алярмам, а арештування переведено наслідком неправдивих зізнань противної сторони. Все те викриє без сумніву судова розправа.

Справою повинні занятися негайно українські адвокати, щоб селяни, відірвані від такої пильної роботи, як косовиця, не сиділи довго у слідчому арешті. В родині Клосовських залишилась в хаті одніська жінка.

Чи рветься орґанізація в Рудках?

СПРОСТУВАННЯ.

Рудки, дня 13. липня 1936.

До Хвальної Редакції „Діла“ у Львові, Ринок ч. 10.

Отсим прохаємо не відмовити місця у Вашому цінному часописі для отсього спростування:

У 151. числі Діла з 9/7. ц. р. поміщено репортаж з Рудеччини, підписаний п. послом д-ром Ст. Витвицьким п. н. „Острів Тулиголовський — Рветься орґанізація в Рудках“, в якім п. посол помістив незгідні з правдою відомости про Рудеччину, що їх отсим спростовуємо:

Неправдою є, немовби п. посол д-р Степан Витвицький засягав якихнебудь інформацій у „рудецьких громадян“, хіба у таких, що стоять осторонь орґанізованого життя в Рудках; неправдою є, що „наладнана підчас останнього політичного зібрання орґанізація рветься“ — а правдою є, що опісля прийшло до консолідації всіх сил та установ для спільної праці в повіті; неправдою є, що „деякі люди між собою розійшлися“ — а правдою є, що люди, про яких думав інформатор, ніколи не сходилися і сходитися не потребують; неправдою є, що „Філія Сільського Господаря не може працювати і не працює“ — а правдою є, що філія „С. Г.“ може працювати, має фонди на вдержання аґронома, лише Краєве Товариство „Сільський Господар“ у Львові не має покищо зайвого аґронома ні навіть орґанізатора, якого саме тепер філія підшукала у власному районі; неправдою є, що „треба роботу наново наладнувати“ — а правдою є, що настало оживлення в культурно-освітній і рідношкільній праці при моральній і матеріяльній підтримці свідомих одиниць і кооперації району.

З належною пошаною:

Повітовий Союз госп. спож. Кооператив з відповідальністю уділами в Рудках; „Районова Молочарня“, кооператива з відповідальністю уділами в Рудках; Філія Господар. Товариства „Сільський Господар“ в Рудках; Філія Товариства „Просвіта“ в Рудках; Повітовий Союз Кружків „Рідної Школи“ в Рудках; Кружок „Рідної Школи“ в Рудках; Філія Союзу Українок в Рудках.

Пересунення в судівництві.

В колах, зближених до відповідальних чинників говорять, що в найближчому часі мають відбутися дальші персональні зміни в судівництві. Дотеперішній президент Торговельного Виділу варшавського Окружного Суду Ляйтер покидає своє дотеперішнє становище й має обняти становище президента Апеляційного Суду в Люблині. Городський суддя Краснодембський, що розглядав справу адвоката Гофмокль-Островського, переходить до Окружного Суду. Має уступити зі свого становища прокуратор Оскар Міллер, що в Апеляційнім Суді був заступником б. апеляційного прокуратора Рудніцького. Крім цього передбачені в судівництві дальші перенесення.

Децентралізація приділів товарових континґентів.

Міністерство промислу і торговлі працює тепер над новим розпорядком, який введе далекосяглі зміни для імпортерів закордонних товарів. Зміна торкається децентралізації системи приділу товарових континґентів, які дотепер приділювала привозова комісія у Варшаві. В майбутньому континґенти будуть приділювати торговельно промислові палати. Новий розпорядок буде обовязувати від серпня ц. р.

Дальші зміни на становищах воєводів.

Польська преса пише, що в найближчому часі слід сподіватися дальших змін на становищах воєводів. І так колишній міністр внутрішніх справ Рачкевич обійме становище поморського воєводи в Торуні, а теперішній поморський воєвода Кіртіклїс перейде на становище білостоцького воєводи. Політичні кола впевняють, що білостоцький воєвода ґен. Паславський перейде на становище станиславівського воєводи після уступлення воєводи Старжинського, де тепер аґендами кермує інспектор міністерства справедливости Савіцький.

Еспанські монархісти покидають кортези.

МАДРИД, 15. 7. ПАТ. Після наради провідників головних партій правиці монархістичні посли заявили, що покинуть кортези.

СЕСІЯ КОРТЕЗІВ ВІДЛОЖЕНА.

МАДРИД, 15. 7. ПАТ. Прем. Азана відложив наради кортезів на тиждень, щоб оминути партійної боротьби.

ПОХОРОНИ КАЛЬВА СОТЕЛЛЯ.

МАДРИД, 15. 7. ПАТ. На похоронах монархістичного посла Кальва Сотелля, убитого цивільною ґвардією, члени „еспанської фаланґи“, що виступали як впорядчики, не пустили на цвинтар послів. Поліція арештувала коло 60 осіб.

При цій нагоді спростовуємо друкарську помилку, яка вкралася до наголовка у вчорашньому числі: Кальво Сотельо був провідником монархістичної, не республиканської групи у кортезах.

Над звітом посла д-ра Барана розвинулася кількагодинна дискусія, у якій забирали голос: о. Іван Деревянко, парох зі Скали, що порушив справу забрання поліцією хреста з могили стрільця на цвинтарі в Скалі; інж. Копей з Борщева, що обговорював нашу внутрішню політику; Микола Дівонько, господар з Ґуштина, порушив справу парцеляції, до якої не допускають наших людей; цієї самої справи торкнувся теж і дир. Мотиль з Тулина, подаючи конкретні приклади; міщанин Шалацький з Борщева обговорив політику шкільної адміністрації супроти нас та підніс конечність боротьби з комуністами; м-р Іван Романівський, адвокат з Борщева, став рішуче в обороні УПР, підносячи, що вона в даних обставинах зробила все в обороні українського народу; о. Володимир Чубатий, парох з Шупарки, торкнувся теперішньої тактики комуністів на селі і вказав на потребу їх безпощадного поборювання та усунення їх і їх симпатиків з наших установ; міщани з Борщева Михайло Скорохід і Середюк обговорили різні шикани місцевої влади і поліції, що підносили теж інші промовці, подаючи конкретні приклади. Деякі промовці говорили в дискусії двічі і тричі. В дискусії порушили промовці теж справу вибиття шиб жидам у кількох громадах Борщівщини, подаючи, що деякі польські духовники віддавна вели протижидівську пропаґанду, поширюючи протижидівські летючки з Познанщини. Усі промовці осудили цю дику протижидівську акцію, зокрема биття шиб жидам і фізичний терор, завзиваючи присутніх протиставитися цьому.

Вкінці забрав слово дир. **Петро Ґораль**, що обговоривши деякі льокальні справи, поставив резолюції з висказами довіря для Української Парляментарної Репрезентації і посла округи д-ра Ст. Барана та признання за їхню діяльність у парляменті і в краю, проти парцеляційної політики уряду з домаганням допустити наших місцевих селян до парцеляції, за реактивуванням української держ. гімназії в Тернополі, за зміною самоуправних законів і скасуванням збірних громад — вкінці із зазивом до місцевого громадянства до дальшої самостійної творчої праці.

Зголошені резолюції принято одноголосно і закінчено збори відспіванням національного гимну.

В дні 10. липня ц. р. посол д-р Баран інтервеніював у борщівському старостві у всіх справах місцевого значіння, що їх порушено на зборах.

Для нашої будучности не байдуже, чи громадянство сплатить інвалідам затягнений довг, чи покине їх безпомічних власному терпінню!

— Не бійся, моя дорога. Це мале серцева атака. Я не хотів тобі досі згадувати про це, щоб ти не журилась.

— Як ти міг мовчати?!

— Я здавав собі справу, що я для тебе невідповідний, що ти заслуговуєш на більше щастя. Я був такий дурний, що завсіди тільки дражнив тебе. —

Розетта плакала:

— Я не хочу жити без тебе!...

Розетта вважала за свій святий обовязок ходити ці останні два тижні коло свого чоловіка як найчутливіша сістунка. Він був ніжний і добрий для неї, добирав найкращі слова у розмові і особа Алемара відійшла кудись у тінь. Розетта ствердила, що Саверіо має гарні очі, взагалі гарний і рахувала сумно дні, які ще йому залишились на цій землі. Щойно тепер відчувала, як вона його дуже кохає. Сама думка, що він умре за кілька днів, доводила її до розпуки.

Кілька днів пізніше Саверіо почував себе дуже добре. Серце Розетти було повне надії, коли побачила, з яким апетитом він смакує обід і як багато їсть.

*

— Гальо, то ти Леліє? То — я Саверіо. Розетта знову мене любить і то більше, ніж колинебудь. Я дуже вдячний тобі за таку щасливу думку з хіромантією. Якби не ти, то я напевне був би вбив Розетту і того Алемара! А тепер я дуже щасливий. Вибач мені, що я був для тебе такий нечемний...

— Вибачаю тобі і подивляю наївність Розетти, що дала себе взяти на таку просту штуку. Що ти маєш у пляні на літо?

— Виїзджаю з Розеттою на Ріверу. Мушу відгодуватись, бо той твій плян з дієтою позбавив мене за два тижні десять кільо.

Перекл. *а. б*

Аґрарний конфлікт у Сопоті.

У справі арештувань у селі Сопоті, пов. Стрий, дістаємо такі ближчі інформації:

Арештовано цілу родину Клосовських, а саме: господаря Дмитра Клосовського і його чотирьох синів: Дмитра, Павла, Федя і Василя, дальше Гната Павлишина, зятя старого Клосовського, Івана Павлишина, брата попереднього й Микиту Стасишина. Родина Клосовських належить до свідоміших громадян і всі є членами читальні „Просвіти“, при чому син Дмитро є дяком, а Павло диригентом читальняного хору.

Всіх арештованих поліція перевезла до Синевідська Вижнього, а звідтіль відвела до слідчого арешту в Сколім. Вела їх скованих по двох, як не знати яких злочинців. А тимчасом вони косили сіно на сіножатях, що їх уживали літами як винагороду за страчені ґрунти під „колейку“, при чому в критичних днях 9. і 10. ц. м. ні нікого не нападали ані нікого не били. Цілу аферу спричинив фальшивий алярм противної сторони, будьто би селяни „збунтувалися“ і „порізали двірську службу“. Наслідком того й вислано зі Стрия аж 25 поліціянтів зі скорострілом і ручними ґранатами! Ситуація, яку поліція застала в селі, зовсім не відповідала алярмам, а арештування переведено наслідком неправдивих зізнань противної сторони. Все те викриє без сумніву судова розправа.

Справою повинні занятися негайно українські адвокати, щоб селяни, відірвані від такої пильної роботи, як косовиця, не сиділи довго у слідчому арешті. В родині Клосовських залишилась в хаті однісінька жінка.

Чи рветься орґанізація в Рудках?

СПРОСТУВАННЯ.

Рудки, дня 13. липня 1936.

До Хвальної Редакції „Діла“ у Львові, Ринок ч. 10.

Отсим прохаємо не відмовити місця у Вашому цінному часописі для отсього спростування:

У 151. числі Діла з 9/7. ц. р. поміщено репортаж з Рудеччини, підписаний п. послом д-ром Ст. Витвицьким п. н. „Острів Тулиголовський — Рветься орґанізація в Рудках“, в якім п. посол помістив незгідні з правдою відомости про Рудеччину, що їх отсим спростовуємо:

Неправдою є, немовби п. посол д-р Степан Витвицький засягав якихнебудь інформацій у „рудецьких громадян“, хіба у таких, що стоять осторонь організованого життя в Рудках; неправдою є, що „наладнана підчас останнього політичного зібрання орґанізація рветься“ — а правдою є, що опісля прийшло до консолідації всіх сил та установ для спільної праці в повіті; неправдою є, що „деякі люди між собою розійшлися“ — а правдою є, що люди, про яких думав інформатор, ніколи не сходилися і сходитися не потребують; неправдою є, що „Філія Сільського Господаря не може працювати і не працює“ — а правдою є, що філія „С. Г.“ може працювати, має фонди на вдержання агронома, лише Краєве Товариство „Сільський Господар“ у Львові не має покищо зайвого агронома ні навіть організатора, якого саме тепер філія підшукала у власному районі; неправдою є, що „треба роботу наново наладнувати“ — а правдою є, що настало оживлення в культурно-освітній і рідношкільній праці при моральній і матеріяльній підтримці свідомих одиниць і кооперації району.

З належною пошаною:

Повітовий Союз госп. спож. Кооператив з відповідальністю уділами в Рудках; „Районова Молочарня“, кооператива з відповідальністю уділами в Рудках; Філія Господар. Товариства „Сільський Господар“ в Рудках; Філія Товариства „Просвіта“ в Рудках; Повітовий Союз Кружків „Рідної Школи“ в Рудках; Кружок „Рідної Школи“ в Рудках; Філія Союзу Українок в Рудках.

Пересунення в судівництві.

В колах, зближених до відповідальних чинників говорять, що в найближчому часі мають відбутися дальші персональні зміни в судівництві. Дотеперішній президент Торговельного Виділу варшавського Окружного Суду Ляєтер покидає своє дотеперішнє становище й має обняти становище президента Апеляційного Суду в Люблині. Городський суддя Краснодембський, що розглядав справу адвоката Гофмокль-Островського, переходить до Окружного Суду. Має уступити зі свого становища прокуратор Оскар Міллер, що в Апеляційнім Суді був заступником б. апеляційного прокуратора Рудніцького. Крім цього передбачені в судівництві дальші перенесення.

Децентралізація приділів товарових континґентів.

Міністерство промислу і торговлі працює тепер над новим розпорядком, який введе далекосяглі зміни для імпортерів закордонних товарів. Зміна торкається децентралізації системи приділу товарових континґентів, які дотепер приділювала привозова комісія у Варшаві. В майбутньому континґенти будуть приділювати торговельно-промислові палати. Новий розпорядок буде обовязувати від серпня ц. р.

Дальші зміни на становищах воєводів.

Польська преса пише, що в найближчому часі слід сподіватися дальших змін на становищах воєводів. І так колишній міністр внутрішніх справ Рачкевич обійме становище поморського воєводи в Торуні, а теперішній поморський воєвода Кіртікліс перейде на становище білостоцького воєводи. Політичні кола впевняють, що білостоцький воєвода ґен. Паславський перейде на становище станиславівського воєводи після уступлення воєводи Старжинського, де тепер аґендами кермує інспектор міністерства справедливости Савіцький.

Еспанські монархісти покидають кортези.

МАДРИД, 15. 7. ПАТ. Після наради провідників головних партій правиці монархістичні посли заявили, що покинуть кортези.

СЕСІЯ КОРТЕЗІВ ВІДЛОЖЕНА.

МАДРИД, 15. 7. ПАТ. Прем. Азана відложив наради кортезів на тиждень, щоб оминути партійної боротьби.

ПОХОРОНИ КАЛЬВА СОТЕЛЛЯ.

МАДРИД, 15. 7. ПАТ. На похоронах монархістичного посла Кальва Сотелля, убитого цивільною ґвардією, члени „еспанської фаляниґи“, що виступали як впорядчики, не пустили на цвинтар послів. Поліція арештувала коло 60 осіб.

При цій нагоді спростовуємо друкарську помилку, яка вкралася до наголовка у вчорашньому числі: Кальво Сотелльо був провідником монархістичної, не республиканської групи у кортезах.

Новий львівський віцевоєвода.

Міністр внутр. справ заіменував львівським віцевоєводою дрогобицького старосту Т. Хмелевського, на місце цього останнього — Е. Верштефна з виділу безпеки львівського воєвідського уряду. Новий віцевоєвода обіймив нині урядування.

—o—

Чому страйкарів з Кречович ранили у плечі?

До Кречович виїхала міністеріяльна комісія, щоб перевести на місці слідство та причину, чому демонстрантів ранено у плечі. 9. і 10. ц. м. був у Кречовичах представник міністерства внутр. справ інж. Яблоновський, щоб пізнати тло рільних страйків.

Мексик не виступає з Ліґи Націй.

Кінець санкцій.

МЕКСИК, 15. 7. ПАТ. З нинішним днем уряд припинив санкції. Віцеміністер закорд. справ заперечив поголоски, немовби з тої причини Мексик покидав Ліґу Націй.

БУКАРЕШТ, 15. 7. ПАТ. Вчора оголосили скасування протиіталійських санкцій.

БІЛГОРОД, 15. 7. ПАТ. З нинішним днем рада міністрів припинила протиіталійські санкції.

НАНКІН, 15. 7. ПАТ. Китайський уряд відкликав декретом протиітал. санкції.

—o—

Перед повною сепарацією Південного Китаю?

ШАНГАЙ, 15. 7. ПАТ. До Кантону скликують нараду центрального виконавчого комітету південних провінцій; припускають, що вони проголосять незалежність. Ген Ченчітанґ не випускає з кантонської пристані воєнних кораблів, яких залога підчинилася Нанкінові; він забрав доходи з мит, зложені у кантонській філії Китайського Банку.

ШАНГАЙ, 15. 7. ПАТ. Кантонські війська укріплюють північну границю. Пров. Кванґсі вислала 2 дивізії на підмогу Ченчітанґові.

—o—

Протокол розправи перед Громадянським Судом у Львові дня 2. липня 1936 р

П. Марія Колтунюкова дістала дня 6/XII. 1935. р. письмо Центрального Жіночого Товариства „Союз Українок" з дати: Львів, дня 5/XII. 1936 р. ч. 1269/35, підписане м. і. і п. Оленою Шепаровичевою.

Змістом цього письма почулася ображена п. Марія Колтунюкова і внесла карну скаргу до Городського Міського Суду у Львові до ч. Кг. XXXI. 2362/35. В ході цього карного поступовання обі сторони постановили передати розсудження цієї справи Громадянському Судові, зложеному з двох суддів та одного суперарбітра.

П. Марія Колтунюкова вибрала на свого суддю п. сенатора Володимира Децикевича зі Львова, а п. Олена Шепаровичева п. д-ра Льва Ганкевича, адвоката у Львові. Оба судді вибрали суперарбітра Президента д-ра Костя Левицького, адвоката у Львові.

Всі три судді вибір приймають і стверджують це своїми підписами.

Обі сторони визнали так вибраний і уконституований Громадянський Суд за важний і компетентний до остаточного вирішення предметової справи, якому піддаються і це стверджують своїми підписами.

Львів, дня 23. червня 1936 р.

Ось так зложений Громадянський Суд відбув першу розправу з обома сторонами в дні 30. червня 1936 р. На цій розправі обвинителька п. Марія Колтунюкова обстоювала своє обвинувачення проти обвинуваченої п. Олени Шепаровичевої за те, що обвинувачена у письмі Головного Виділу Союзу Українок до п. Марії Колтунюкової з дня 5. грудня 1935. р. яке підписала і вислала п. Марії Колтунюковій, помовила її, начеб її поведінка приносила Товариству „Союз Українок" **нечесть**, як також зневажила її висказом що вона **не є гідна бути членом того товариства**, — предкладаючи дотичне письмо. На це обвинувачення п. Олена Шепаровичева признала, що те письмо підписала як заст. голови, та виправдувалася тим, що безпосередньою причиною виключення п. Марії Колтунюкової з товариства було письмо її до Головного Виділу С. У. з 24. листопада 1935. р., як також виясиювала, що слова „нечесть" ужила в письмі з дня 5. грудня 1935. р. не в розумінні якихнебудь учинків, що приносилиб нечесть у загально принятому значінні того слова.

По провіренні змісту обох тих письм і двоpазовому вислуханні обох сторін відложив Громадянський Суд дальшу розправу на день 2. липня 1936 р., на котрій обвинувачена мала предложити ще протоколи засідань Головного Виділу С. У., але їх не предложила, оправдуючись листовно, що їй це фізично неможливе. Зате п. д-р Лев Ганкевич, як суддя з вибору обвинуваченої п. Олени Шепаровичевої, поставив перед Громадянським Судом на розправі в дні 2. липня 1936 р. внесок переслухати цілу президію С. У. (чотири пані) на факти, на якій підставі і за що виключено обвинительку п. Марію Колтунюкову з товариства, — яких це фактів він не може подати, а які мають подати ті пані. Та коли цьому внескові опротивився суддя п. президент Володимир Децикевич і до нього приступив зверхник Громадянського Суду п. д-р Кость Левицький, вказуючи на те, що причини виключення обвинительки п. Марії Колтунюкової з товариства С. У. докладно подані в згаданому письмі з 5. грудня 1935 р., що також потвердила обвинувачена п. Олена Шепаровичева, та що годі допускати докази на факти неозначені, — п. д-р Лев Ганкевич покинув розправу Громадянського Суду та при відході з салі нарад заявив, що складає мандат судді.

Супроти цього оставші судді: президент Володимир Децикевич як суддя і д-р Кость Левицький як суддя зверхник Громадянського Суду почуваються до обовязку на **підставі вислідів переведеної розправи** однозгідно устійнити, що обвинувачена п. Олена Шепаровичева підписанням як заст. голови і висланням письма Головного Виділу Союзу Українок з 5. грудня 1935 року до обвинительки п. Марії Колтунюкової: **безпідставно** закинула їй поведінку, яка приносить Товариству нечесть та назвала її негідною бути членом Товариства, чим обвинувачена **п. Олена Шепаровичева помовила** обвинительку п. Марію Колтунюкову про таке поступовання, що може понизити її в публичній опінії, як також **зневажила її особисту достойність.**

Уоснування.

Письмом з 24. листопада 1935. року звернулася обвинителька п. Марія Колтунюкова до Головного Виділу Союзу Українок з заявою, що не може брати участи в засіданнях цього Виділу, висловлюючись критично про діяльність Виділу, як також вказуючи на зневаги, яких зазнала від голови п. Мілени Рудницької, по думці рішення Мирового Суду з 14. листопада 1935 р.

Цей поступок обвинительки п. Марії Колтунюкової зовсім не потверджує тих поступків, які проти неї наведено у згаданому інкримінованому письмі з 5. грудня 1935 року та які не є згідні з правдою, а у всякому разі не дали підстави до того, щоб обвинительку п. Марію Колтунюкову, загально знану поважну громадянку, відсуджувати від громадянської чести.

ЗА ГРОМАДЯНСЬКИЙ СУД.

Д-р Кость Левицький вр. **Володимир Децикевич вр.**

ПО ШИРОКОМУ СВІТІ.

У совітських професійних спілках технічних працівників є ще 100.000 неграмотних.

Єгипетські робітники покинули після кількох днів окупаційного страйку цукроварню „Гававідія", яку урухомлять в четвер.

2 британські кружляки відплили з Олександрії: один до Анґлії, другий на Далекий Схід.

Французьке національне свято 14. липня перейшло спокійно; у малій сутичці на Елізейських полях ранили всього 5 осіб. Правиця збойкотувала урядову маніфестацію на площі Бастилії і уладила свято коло могили невідомого вояка.

Румунський касаційний трибунал дав міністрові Тітулеску титул досмертного сенатора. Ходять чутки, що він зложив димісію.

Єгипетсько-британський договір, що його небавом підпишуть, обовязуватиме 20 років.

До Німеччини приїде на запрошення мін. летунства Ґерінґа Ліндберґ.

Японські дипльоматичні представники в Европі мають зібратися в Парижі на нараду над теперішнім міжнароднім положенням.

—o—

НОВИНКИ.

— **Машини до писання і до шиття всяких систем і прибори до них, по найдешевших цінах,** прецизійна направа машин всяких систем **поручає Юліян Ломаґа — Львів, ул. Валова 11. Одинока українська фірма в тій ділянці. Наука писання на машинах.** 56-115

— **Найкращі лиси, пелеринки виконує і поручає Ю. Глушевський, пл. Капітульна 3.** Тел. **254-46.** Приймає футра на переховання літом. 10—?

— **Українська Служба Божа для німецьких вірних.** Український греко-католицький парох Берліна о. д-р Верґун працює вже від довшого часу незвичайно віддано та успішно для пропаґанди нашої церкви між німецькими католиками. Щоб хоч побіжно представити його всесторонню діяльність у цій ділянці, требаб на це окремої довшої статті. Цим разом хочемо обмежитись до одного лиш випадку. Дня 26. IV. ц. р. відбулась у церкві св. Канізія в Шарльотенбурзі, що її вщерть заповнили німці, українська співана Служба Божа. До зібраних вірних промовив о. д-р Верґун, пояснюючи їм суть нашого обряду, зокрема нашу Службу Божу. Після того відправив о. д-р Верґн Сл. Божу з дияконами. Ролю дияконів виконували зовсім поправно німецькі теольоги, що відспівали навіть по церковно-словянськи „Апостола" та „Вірую". До Служби Божої співав хор української греко-католицької парохії в Берліні під управою п. Зарицького. Подібні відправи, що їх час до часу влаштовує о. д-р Верґун по німецьких церквах, мають для нашої церкви та для нашого народу взагалі велике пропаґандивне значіння.

Україніка. Взаємини між Польщею, Україною, Кримом і Високою Портою в першій половині XVII. століття обговорили на основі цілої низки актів і документів Дм. Дорошенко і чех Ян Рипка в І. зшитку празького журналу „Часопіс Народніго Музеа" (1936). — „Дер Метальгандверкер" (Берлін) у ч. 6. з 24. червня ц. р. помістив гарно ілюстровану одно-сторінкову статтю д-ра Г. Вольфа під наг. „Прастаре ремісниче мистецтво в Україні". — У „Празер Прессе" (ч. 188. з 11. ц. м.) поміщений фейлетон М. Г. з дуже прихильною оцінкою польського перекладу поезій Шевченка, що вийшов недавно заходом Українського Наук. Інституту у Варшаві.

— **Новий російсько-український словар.** Інститут мовознавства Академії Наук У.С.Р.Р. приготовив до друку російсько-український словар військової термінольоґії. Крім цього приготовлюють до друку словарі термінольоґії рільничої та ґеографії.

— **Нові декани львівського університету.** Виділові ради львівського університету вибрали деканами на 1936—37. рік: на теольоґічнім виділі кс. проф. Степу, на правничім виділі — проф. Людвика Ерліха, на лікарськім виділі — проф. Маріяна Франка, на гуманістичнім — проф. Ст. Лемпіцкого, на математично-природничім виділі — проф. Юліяна Токарского.

— **Службові дієти познижувано,** так що за день премієр діставатиме тепер лише 100 зол., міністри та перші президенти найвищого й адміністраційного трибуналу 50 зол. і т. д. найнижчий степень діставатиме по 5 зол. денно.

— **За пропащі поручені листи,** вислані за кордон, платитиме пошта по 85 золотих.

— **Стшельци провокують українське населення.** В неділю, 12. липня ц. р. в Буцневі біля Тернополя відбувався фестин „Каменярів". Входова брама на площу, де відбувався фестин, була прикрашена українськими прапорами. Це неподобалося місцевим стшельцам, які вдерлися на площу фестину, повалили входову браму, а українські прапори стали топтати та дерти. „Каменярі" на те ніяк не реаґували. Коли ж місцевий господар Осип Кіямончук сказав „Таке може діятися тільки в нашому селі", тоді стшелец Володимир Сандлок пробив його ножем, важко ранячи. В важкому стані Кіямончука відвезли до лічниці. Стшельци безкарно відійшли.

— **Роззухвалена кацапня.** В Підлісках Великих коло Львова відбулося на днях якесь кацапське свято. Розаґітовані на ньому кацапи (Федько Олексишин з Вирова, Дмитро Маґеровський з Ванютина та Грицько Курман з Неслухова) напали на українських хлопців у Сокалі й двох з них (Миколу Дворянина та Михайла Безхлібника) тяжко поранили ножами.

— **Смерть від сірника.** В селі Камінна Гора рівенського повіту 7-літній Іван Савченко, користаючи з неприявности батьків, пішов з 3-літ

ньою сестрою Оленою на стрих і сірником підпалив хату. Підчас пожежі маленька Олена згоріла.

— Над новелізацією закону про охорону льокаторів радила нині міжміністеріяльна конференція. Міністер торговлі та промислу боронив домагань торговельно-промислових кол.

— Головою „Польміну" заіменував мін. торговлі і промислу Юліяна Загровського на місце ген. інж. Олександра Литвиновича.

— Самогубство високого урядовця. Начальник виділу організації мін-ва рільництва вискочив через вікно з 4. поверха і небавом помер.

— Буря вивернула 4 вагони. Над Холмом розшалілась стихійна буря, що заподіяла багато шкід. Знищила кільканадцять мешкальних домів, зриваючи дахи. Перервані також електричні і телефонічні проводи. На залізничій стації Холм буря вивернула чотири вагони. У селі Малясевичі Великі пов. Біла вдарив грім і спалив 11 мешкальних будинків та кільканадцять господарських будинків.

— За перетинання дротів. Окружний суд у Станиславові засудив 13. ц. м. двох селян з Ямниці за перетинання телефонічних дротів, а саме: В. Іваночка на 2 і пів року вязниці та О. Івасева на 2 роки вязниці. Оба вони від довшого часу перетинали телефонічні дроти й опісля продавали їх у Станиславові. Ось так розправа нарешті виявила, що „саботажистами" були звичайні собі злодії. Може вже тепер громадяни з Ямниці матимуть спокій і поліція не буде до них присікатися за саботаж.

— За грабіж склепів 16. квітня ц. р. станула перед судом Марія Дзядек (вул. Шептицьких 16), у якої найшли крадені річи. За подібну провину відповідає Михайло Дацків та Іван Білинський.

— Львівська хроніка. Нині арештовано Фелікса Рубіна (бічна Львівська 8) і Андрія Саркового (п. Різні 3), що продавали наркотики. При них найдено 10-грамові фляшочки з морфіною та прилади до встрикування. — У брамі дому при вул. Жовківській 30 найшли 3-місячного хлопчика. — 14-літній С. Ковжовський утік зі заведення для малолітніх (вул. Вітолда 5). — Михайло Марущак поранив ножем повію Антоніну Рось (вул. Мартина 42). — У різників Шолів на Богданівці й Сигнівці найшли мясо з покутного зарізу та підроблену печатку ветеринарної контролі. — 20-літній З. Дербницький, арештований за волокитство, на поліції перетяв собі жили на руках.

— Краєва хроніка. Іван Хінальський та Дмитро Зубрит зі Струсова Вел. (Сянічина) убили свою сестру Катерину Хінальську. — Воєвідське бюро до справ фін. нс. рільн. подає, що поголоски про ліквідацію роземного уряду в Ярославі є неправдиві. — Староство в Бучачі покарало Маєра Крумера з Коропця на 500 зол. за те, що зорганізував приватну доставу листів і посилок. — Арендатора рибного ревіру на Стрипі Хаскля Єгера покарали карою 500 зол. за те, що ловив риби в недозволенім часі. — Мулярі в Жовкві закінчили страйк, виборовши підвишку від 25 до 100 відсотків попередніх зарібків. — На забаві в Малім Гвіздці, пов. Станиславів побилися парубки й одного Петра Вівчарка пробили ножем. — В Дністрі на терені громади Березина утонув Петро Лютий. — У Микулинцях помер при чищенні каналу робітник Іван Дуда, затроєний газами. — У Дрогобичі вибух страйк фризієрських челядників; після двох днів його зліквідовано.

— Слідство проти Парилевічової перерване тому, що слідчий суддя Корнусевич, якому воно поручене, захворів.

— Вродила потвору. Двацятьдвалітня Анна Бень з Белзця б. Рави Руської вродила дитину, що мала горішні частини тіла нормальні, але зовсім не мала ні ніг ні полових органів. Дитина-потвора мала 15 цм. довгий хвіст. Вродилася мертва.

— Соціялісти тероризують робітників. Соціялісти зпід знаку П. П. С. напали робітницю із краківської фабрики роверів Марію Судерову і побили її за те, що не хотіла співати інтернаціональний гимн.

— Злодії обікрали Кооперативний Союз у Чорткові. В ночі з 12. на 13. ц. м. злодії вломилися до бюр ОСУК-у в Чорткові, розбили вогнетривалу касу і забрали з неї 1800 зол. готівкою на шкоду Союзу, а на шкоду Кредит. Коопер. „Побіда" в Білім — у готівці 200 зол., 17 амер. долярів і дві облігації на 200 зол. Поліція веде слідство.

Кілько шкоди може зробити грім. Підчас бурі над громадою Чайки, кросностаського повіту, вдарив грім у муровану стайню і забив 11 коней, 156 корів і 60 овець. Шкоди доходять до 30 тисяч.

— Не було короля. Нинішний ПАТ спростовує вчорашню новинку про побут еспанського короля на замку в Ланцуті. В гостині у графа Потоцького був тільки князь Бурбон з дружиною княжною Цецилією з Любомірських.

— 650 жидів до Палестини. Польським кораблем, що відпливає з Констанци 16. липня ц. р. виїздить з Польщі 650 жидів до Палестини. Поверх триста жидів виїхало з Варшави, решта зі Львова.

— Страйкує 3.000 робітників. У Лодзі приступило до страйку 3.000 сезонових робітників. Страйк постійно поширюється. З робітників, що працюють при каналізаційно-водних роботах, страйкує поверх 2.200, більше, як 1000 робітників, що не є під впливом страйкових комітетів, приступило до праці. При дорогових роботах працює ще поверх 2.300 робітників. Вчора застрайкували брукарські робітники. Заповіли інтервенцію воєвідської влади в інспектораті праці, щоб сезоновим робітникам підвищили платні.

— Колишній староста — хабарником. Влада почала слідство проти кол. влоцлавського старости Мурмила, якому закидають хабарництво і надуження влади. Мурмила перенесли були в останнім часі до Галичини на якесь підрядне становище.

— Купелева сіль у хлібі. Санітарна комісія в Варшаві викрила, що деякі пекарні уживають до печення хліба купелеву сіль, що є багато дешевша. Несовісні пекарі будуть покарані, бо купелева сіль має складники отрути, та крім цього, як обчисляють, держава втратила на цій афері кілька міліонів золотих.

— Марта Егерт — домовласником у Варшаві. Польські часописи подають вістку, що відомий співак Кепура купив у Варшаві реальність за міліон і чверть зол. Реальність буде записана на імя жінки Кепури Марти Егерт, відомої фільмової зірки, яка в цих днях має приїхати до Варшави.

— Помер голова Всеросійської Академії Наук та директор гірничого інституту Олександер Карпінський у 90. році життя. Він належав до найвизначніших російських геольогів та палеонтольогів.

— І в Москві посуха, якої не памятають найстарші люди. Дня 13-го липня ц. р. температура в тіни доходила до 34 степенів Цельзія.

— 50 жертв на годину. Наспіли вістки, що число жертв посухи в Америці зросло до 2.300 осіб. Американські часописи подають, що в Америці вмирає денно 50 осіб, що не можуть винести горячі.

— Морський велит „Квін Мері" вернувся до Англії зі своєї першої подорожі до Америки. Знавці оглядають тепер його шруби, що правдоподібно будуть змінені, щоби пароплав міг мати більшу скорість.

— 600 мешканців без даху над головою. В болгарськім містечку Банско вибухла пожежа, якої жертвою впало 130 домів. 600 мешканців залишилося без даху над головою. Вони мешкають у провізоричних шатрах.

— Кандидати до нагороди Нобля. Президент Ґаїті та диктатор республики Сан-Домінґо кандидують на мирову нагороду Нобля. Своєю заслугою уважають вони те, що усталили кордо- Ґаїті та диктатор республики Сан-Домінґо кан- йшли сварки.

— Жахливі цифри. Хоч в останньому часі большевицький уряд видав закон з забороною переривати вагітність, то постанов цього закону ніхто не слухає. В „Ізвєстіях" з 12. липня ц. р. проф. Ількевич помістив статтю п. н. „Ще про переривання вагітности", в якій виясняє большевицьким громадянам про доцільність цього становища. Автор ілюструє свою статтю статистичними даними з 1934 р. з простору московської соціялістичної републики. І так по містах було 573.593 уродин і 374.937 поронень, по селах 242.975 уродин, 324.194 поронень. В самій Москві в 1934 р. було 57.100 уродин і 154.584 поронень. В 1935 р. 70.000 уродин і 155.000 поронень. Іншими словами у Москві було поронень 2 і 3 рази більше ніж уродин.

— В обороні традиції. Дехто бачив, але напевно всі чули про славні Ґандолі на венецькому Каналі. Недавно появилася на Каналі Ле Ґранде перша змоторизована гондоля. Мешканці Венеції запротестували проти нищення відвічної традиції міста і префект Венеції казав забрати змоторизовану гондолю геть.

— „Конституційний ентузіязм". З яким захопленням приняли в Совітах нову конституцію і як поважно в неї повірили, вказує факт, що людей годі зібрати на дискусійні збори у справі конституції. Місцеві комісарчики вживають ріжних хитрощів, щоби зібрати авдиторію. В Самарі можна побачити на мурах афіші: „Програма": 1) Велика конституція — реферат тов. Долинка. 2) Концерт при участи ліпших артистів. 3) Танці й забави. Грає джезова орхестра, — добірний буфет на місці. Як бачимо не багато довіря мають совітські громадяни, коли треба приманювати їх танцями для вислухання проєкту нової конституції.

——о——

Верчанські події в урядовому насвітленні.

СТАНИСЛАВІВ. 15. 7. ПАТ. Село Верчани, стрийського повіту має в доокoличних українських націоналістів опінію комуністичного, тому є предметом їхньої ненависти. На кооперативному святі 12. ц. м. дійшло до бійки між мешканцями Верчан та націоналістами з доокoличних сіл, що тривала 10—15 мінут. До стрийського шпиталю перевезли важко ранених Степана Лесіва, Івана Іваницина та Ярослава Барабана, що небавом помер. Легко ранені Михайло Парута, Дмитро Миксимів, Петро Бідайко і Станислав Райтер. Поліція веде слідство.

Відозви й комунікати.

ДО АМЕРИКАНСЬКИХ І КРАЄВИХ ПРИХИЛЬНИКІВ ЛЕМКІВЩИНИ СЕРДЕЧНЕ ПРОХАННЯ!

Як уже була про це згадка в українських часописах, відбулося недавно в одній дуже гарній закутині нашої забутої Лемківщини незвичайно важне церковно-національне свято. А саме дня 31. травня ц. р. в селі Красна, що лежить на самій границі коросненського і ряшівського повіту, посвячено угольний камінь під будову одноповерхового „Українського Народнього Дому", в якім крім театральної салі на 500 осіб знайдуть приміщення ріжні місцеві культурно-освітні та економічні установи.

В м. червні поступила праця коло будови швидко вперед. За гроші, що їх зібрали та прислали досі місцевому будівельному комітетові свідомі національно односельчани в Америці, здреновано й осушено будівельну площу, положено в сусідстві гарної, мурованої церкви та виведено мури при будинку вже під дах.

З огляду на те, що на викінчення цієї національної твердині, ціллю якої є піднести культурно, освітньо та економічно не тільки місцеве населення, але й сусідні українські села, треба ще кілька тисяч золотих, місцевий будівельний комітет звертається з горячим проханням до всіх дорогих земляків в Америці та в краю до помоги йому негайно грошевими жертвами в цьому важному ділі. Хай кожний, кому лежить на серці двигнення із занепаду нашої загроженої Лемківщини, доложить свою цеголку до будови нашого Народнього Дому, а імена всіх жертводавців будуть записані золотими буквами не тільки в памятковій книзі, але й у вдячних серцях теперішнього населення і грядучих поколінь наших західних окраїн.

Складаючи щиру подяку всім дотеперішнім жертводавцям, просимо дальші жертви слати на адресу: О. Михайло Гайдук, Красна, р. Węglówka, powiat Krosno.

Красна, в липні 1936 року.

За місцевий Будівельний Комітет:

о. Михайло Гайдук вр., д-р Юліян Налисник вр., д-р Іван Зілинський вр.

Просимо дуже всі українські краєві та американські часописи передрукувати ласкаво цю відозву.

Дописи.

УНЦШВІВЧІ

30-ліття „Сокола" в Грибовичах Великих. В останніх часах і тво „Сокіл" у Грибовичах Великих почало рухатись. 30 літ минає від оснування гнізда, яке раз більше, другий раз менше було рухливе. Останна неділя (12. VII.) була виявом основної праці в товаристві. Зранку відбулася Служба Божа для всіх соколів та громадян, яку відправив о. Ганас зі Збоїск та виголосив високо-патріотичну проповідь із закликом ставати усьому громадянству в зорганізовані ряди. Пополудні точно в год. 15, вийшли зорганізовані ряди соколів і сокілок та стануля до звіту. Звіт здав начальник „Сокола" в Грибовичах Вел. Щур Іван начальникові Сокола-Батька О. Вальчикові. До звіту стануло 58 соколів і 50 сокілок з гнізд Львова, Ременова, Голоска та Грибович; бракувало тільки Пикулович, які, не зважаючи на запевнення, не приїхали. По звіті й дефіляді виголошено та відчитано привіти. Виховник гнізда п. Хрипак відчитав добре опрацьований реферат „Історія „Сокола" в Грибовичах Вел.", Відтак почалися вправи. Посестри (50) виконали бездоганно вправи вільноруч „Як цвітки", побратими (5) вправи вільноруч „Будуймо" дуже добре. Львівські учасниці відтанцювали потім складно „Катерину". На закінчення відбулися вправи на дручнику роя Сокола-Батька та долівкові вправи, які дали глядачам багато емоції та вдоволення.

Сокіл у Грибовичах повинен доложити всіх заходів, щоб цей рік був товчком до збільшення праці в гнізді, здобуття більшого числа вправляючих та справлення собі приписаних руханкових одностроїв. Правильно одягнені були лише львівські руховики. До вправ приграввала добре орхестра львівської „Зорі". Зі Львова прибула прогулька соколів у числі 65 під проводом начальника С.-Б. О. Вальчика. **дзя.**

ВІДГУКИ ДНЯ.

Новий варстат праці.

Недільне пополудне в місті! Нудне воно як 120 прц. засідань наших товариств, як ювилейні академії, як шевченківські концерти. Не знати, що з тим пополуднем робити, куди його подіти, кому подарувати. Давніше ходили люди у відвідини і там... нудилися,колись ходитимуть за місто на прохід, тепер сидять по хатах і обганяються від думок як селюхи від мух.

Отягнути когось до себе тяжко, бо ніхто в нинішніх часах не хоче бавити за дурно господаря, а рідко хто з господарів може платити за забаву, все одно чим: горівкою, співом, чи гумором.

Щасливий припадок хотів, що я мав у себе кілька крапель алькогольного еліксіру і заманив на нього двох своїх приятелів. Хата порожна, рідня на селі — тільки я і пес. Свобідно, просторо і тихо.

Приятелі, дай їм Боже сто літ, прийшли. Випили щоправда ввесь еліксір, але зате розважували мене ціле пополудне.

Почалося, як звичайно тепер у нас, з нарікань на відносини, обставини й умовини, на крізу, директорів і нормалізацію.

— Чорт знає, що то вже далі буде! — почав один. — Заробітки чимраз менші, а й ті, що є — непевні.

— Треба шукати нових варстатів праці! — піддав думку другий, людина з укритим економічним хистом.

— Не штука: нових варстатів! Але чи є ще вони і які? Прошу, подай проєкт — я зараз!...

„Економіст" (по фаху маляр-баталіст, з призвичаєння амавт. а з конечности коректор) усміхнувся.

— Я маю кілька проєктів, але не знаю ще, котрий вибрати.

— Перший з краю, аби добрий.

— Прошу дуже...

І почав викладати плян:

— Щороку виїзджає щонайменше дві тисячі власників собак на вакації. З цього пятьсот бере собак із собою, а решта журиться, що зі своїми любимцями зробити. Лишають служницю, запрошують на той час тещу чи свекруху, а як ні, то діляться вакаційним відпочинком: чоловік липень — жінка серпень, або навпаки.

— Цей останній припадок промовляє проти твого проєкту — зазважив я. — Ніхто тебе не поблагословить, щоби ти йому поміг їхати з рідною жінкою.

Економіст зацукався.

— Воно... так, правда..: Я не брав цього під увагу... Але і без таких подруж є досить місця на мій проєкт. Отже я хочу заложити вакаційну оселю для псів. Їде хтось на відпустку, не має де подіти пса — до мене! А я песикові і їсти і пити і купіль і ліжечко...

— А як здохне?

— Нема ради... І таке може бути. Але подумайте! Золотого денно, тисячупятьсот псів — це робить на місяць 45 тисяч золотих! Возьмім, що мене це все буде коштувати сорок тисяч, пять тисяч чисто до кишені. Не знаю тільки, як зі смертними випадками.

Другий приятель слухав, медитував, а і врешті хлопнув себе по коліні.

— Маю! Маю новий варстат праці! Як золото!... Ти брате заложиш псячу оселю, а я обезпечевече товариство. Кожний пес буде в мене обезпечений на життя і ренту. Здохне — премія. Тисячу пятьсот псів з самого Львова, по золотому на рік... Приймім, що в Галичині..:

І почав викладати скільки він може мати доходу

Коли я збудився, оба доходили до грубих мілюнів, один мав яхт і плавав по Середземному Морі, а другий доїздив автом до Монте Карльо.

Галактіон Чіпка.

РАДЕХІВ.

До „Свята Селянки" в Радехові. Виділ Союзу Українок, Філія в Радехові, прохає спростувати й доповнити звідомлення про „Свято Селянки", що відбулося в Радехові дня 28. червя ц. р., а саме: Службу Божу відправив о. декан Петро Казанівський з Лопатина в окруженні оо. Михайла Зінкевича з Радехова й Івана Набережного з Кривого. — Провідницею походу і вправ була п. Михася Сеницька з Радехова, яка вложила багато праці в зорганізування Свята і вивчення вправ у Радехові та в повіті.

РАВА РУСЬКА.

Будова дому „Просвіти" в Любичі. Проводи культурно-освітніх установ у Любичі Камеральній від кількох літ збирали жертви на будову відповідного власного дому. Завдяки кільком громадянам, що постійно вели акцію за будовою власного дому, як і завдяки жертвенности громадянства, в цьому році приступлено до будови мурованого з цегли просторого дому, в якому найдуть приміщення не лише місцеві установи, але у збудованій просторій салі найдуть приміщення також наші мандрівні театри. Дім уже майже під дахом. та на жаль жертви, що їх зложили і складають громадяни Любичі Камеральної вже вичерпалися і комітет будови найшовся в дуже прикрому положенні, бо не має грошей на закуплення бляхи на покриття дому. Щоби зложений гріш не пропав марно, громадяни Любичі Камеральної прохають цією дорогою всі установи та все українське громадянство повіту, як також своїх односельчан за кордоном, прийти їм з матеріяльною допомогою, якщо не відповідним датком, то бодай у формі позички. Жертви і позички прохають пересилати на адресу: Українбанк „Віра" або філія „Просвіти" в Раві Руській, вул. Міцкевича 127, із зазначенням: На будову дому в Любичі Камеральній. Цей поклик прохаємо передрукувати всі часописи в краю і за кордоном.

Докінчення розмалювання церкви в Раві. З початком липня цього року відомий артист-маляр проф. Бушманюк приступив до докінчення малювання парохіяльної церкви в Раві Руській, що її розпочав був малювати бл. п. Ю. Магалевський. Тому, що кошти звязані з докінченням малювання церкви поважні, а з церкви в Раві Руській користає громадянство цілого повіту, як і тому, що равська церква є церквою репрезентаційною, бажано булоб, щоб усе свідоме українське громадянство повіту прийшло церковному комітетові з матеріяльною поміччю.

Початок жнив. Цьогорічні жнива в равському повіті розпочали селяни вже дня 9. липня. Слід ствердити, що назагал збіже і на солому і на зерно задовільне, за винятком кількох сіл, де збіже частинно знищив град.

ПІДГАЄЧЧИНА.

Відпуст у Зарваниці на св. Івана. Рік-річно відбуваються у славній відпустовій місцевости Зарваниці над Стрипою величаві відпусти, почінаючи від св. Юрія й кінчаючи на св. Покрові. Подібний відпуст був на св. Івана Хрестителя в дні 7. липня ц. р. Із ріжних місцевостей краю прибули 43 процесії паломників, разом коло 30.000 народу, 86 священиків та єпископ Будка. В такі дні, як звичайно, не обійшлось і без випадків. Нечайно вполудне вибухла пожежа в Чорнія Антона, що перенеслася відтак на хату Гребенчука та на шинок Маера Кенігсберга і знищила їх вповні. До дальшого розширення пожежі не допустили вогневі сторожі із Зарваниці, Вишнівчика й Сапови. Втопився також у Стрипі підчас купелі свідомий хлопець із Товмаччини. Цікаво, що на березі була велика юрба народу і ніхто з людей не зайшовся, щоб пішов потопаючого рятувати.

Протижидівські летючки. В день відпусту на св. Івана появились у Зарваниці на церковній мурованій огорожі та на будках торговців численні летючки, що виступали проти жидів. Летючки були друковані рукою. Поліція позривала їх та грозила, що заборонить відпусти в Зарваниці.

ЧЕРЧЕ, КОЛО РОГАТИНА.

Гостина „театру". Мин. суботи в салі „Палатки" дав „ревію" „львів. український театр під проводом Слави Мельника" під шумною назвою „Симфонія гумору". Відразу мусимо зазначити, що та „симфонія" мала самі... фальші, бо видно якийсь дуже мізерний „композитор" її складав. „Артистичний ансабль" безнадійний, так що про виконання щось додатнього годі сказати. Зміст скетчів чи монольогів — сама порнографія і то в личаківському стилі, так що по кількох точках частина гостей вийшла з салі. Українська публика булаб найрадше під землю запалась із сорому перед чужими, що у великій скількости були на тій „ревії". — Тут мусимо рішуче виступити проти ріжних таких „українських театрів", що то в немилосердний спосіб профанують добре імя українського театру й лише відстрашують людей від нього. Вже направду крайня пора скінчити з всілякого роду партачами в ділянці українського театр. мистецтва! Б. Л.

Спорт.

СОКІЛЬСЬКІ ПРОГУЛЬКИ.

Руханкова Секція Сокола-Батька влаштовує щонеділі прогульки до недалеко віддалених сокільських гнізд та закликає всіх соколів і сокілок, які є у Львові, до участи в прогульках.

В суботу 18. ц. м. в год. 15.30 збірка в Соколі-Батьку — прогулька на сокільське свято до Хоросна Старого (24 км. пішком); зі собою взяти коц, наплечник і харчі. Поворот у неділю 19.20 веч. Ті, що не можуть у суботу, йдуть у неділю рано. Збірка в Соколі-Батьку в год. 5. рано.

До участи в поїздках залізницею на сокільські свята в більших місцевостях зголошуватись до канцелярії С.-Б. (на таблиці оголошень).

В неділю 19-го відбудуться сокільські свята: в Комарні, Глинянах та Хоросні Старім.

—o—

Нові книжки й журнали.

ЖУРНАЛИ.

НАЗУСТРІЧ: Ч. 14. 15-го липня 1936. Зміст: Роман Котик: Перші враження між хмародерами; Святослав Гординський: Поворот; Богдан Жарський: Кучеряві дні; Юрій Долина: Через СССР на Далекий Схід; Роман Тустанівський: Всесоюзна кочегарка; Вол. Ласовський: Володимир Гаврилюк; Мих. Рудницький: Бракує нам Ібсена; Ярослав Верхліцкі: Троянда; Цінний дар для Наукового Т-ва ім. Шевченка; Оповідання Д' Оревілі і його погляди на літературу; З фільмового світу; Літературна хроніка — Українська хроніка; Літературний Бім-Бам.

КООПЕРАТИВНА РЕСПУБЛИКА, економічно-суспільний місячник, Львів, липень—серпень 1936. Р. VIII. Ч. 7—8. Зміст: На окраю днів: Перед святом кооперації: МКС і політичне положення в світі; Резолюції МКС; Кооперація і капітал; Основні кооперативні засади; і ін. Девалюація (її типові спроби: в Англії, в Америці, в ЧСР і Бельгії). Кошти торгов. розподілу засобів поживи і кольоніяльних товарів в кооперативах і в приватних крамницях. Контроля бюджету в ОСК.

Театри

Український Нар. Театр. ім. І. Тобілевича.

Ворохта:
16. VII. Німа теща.
17. VII. Запорожець за Дунаєм.
18. VII. Премієра "Муж двох жінок.
19. VII. Циганський барон.

Український Національний Хор під муз. провод. Дмитра Котка.

16. і 17. VII. Рава Руська.
18. і 19. Жовква.
В короткому часі хор концертуватиме по літнищах.

Великий Театр:

Нечинний.

Театр Ріжнородностей:

Четвер, 16. VII. год. 8. веч. Виступ К. Скальської „Ва Банк".

Кіна.

АПОЛЬО: „Княжна Чардаша" з Мартою Еґерт.
АТЛЯНТИК: „Пекло Китаю" і „Жінка двох чоловіків".
ВАНДА: 1) „Тигр Пацифіку", 2) Леґіон відважних".
ҐРАЖИНА: „Зацькована" та „Індійські піхотинці".
КАСІНО: „Багряний цвіт".
КОПЕРНИК: „Чарівниця", „Золота дівчина" та Боксерський метч".
МАРУСЕНЬКА: „Четверта заповідь".
МІРАЖ: „Авдієнція в Ішлю".
МУЗА: 1) „Любовні несподіванки", 2) „Цілий Париж співає".
ПАКС: Нечинне.
ПАЛЯС: „Остання любов".
ПАН: 1) „Опир", 2) „Кохає, любить" шанує".
РАЙ: „Рапсодія Балтику".
СВІТ: „Кво вадіс?" з Янінґсом.
СТИЛЕВЕ: „Дорога без повороту" і ревія.
ТОН: „Осуджений" і „Вісім годин д-ра Моргана".
УТІХА: „Наші хлопці моряки" і ревія.
ХИМЕРА: „Революція сміху".

ФОТОПЛЯСТІКОН.

(пл. Марійська 5.)

„Відень".

Ширіть наш часопис!

Закордонне радіо.

Четвер, 16. липня 1936.

Відень (506,8) 17.20 Пісні й арії, 22.10 Популярна австрійська музика, **Брюсель** (483,9) 18.15 Сальонова музика. **Братислава** (298,8) 18.10 Мадярські оперетковi мельодії, **Прага** (470,2) 11.05 Сальонова музика. 20.05 Чеські нар. пісні, **Париж** 1648) 29.45 Симфонічний концерт, 22.45 Танкова музика. **Кенігсвустергавзен** (1571) 16.00 Весела музика, 21.00 Концерт Шумана, **Мінхен** (405,4) 17.00 Солісти, 18.00 Весела музична авдиція, 20.10 Опера, **Букарешт** (364,5) 17.00 Румунська нар. музика, 20.15 Сальонова музика, **Будапешт** (549.5) 17.30 Циганська музика, 19.25 Сольо на клярнеті, 23.20 Танкова музика, **Мілянно** (368,6) 17.15 Вокальний концерт, **Рим** (420,8) 12.15 Весела музика, 23.15 Танкова музика.

П'ятниця, 17. липня 1936.

Відень (506,8) 19.30 Ресітaль скрип., 20.50 Ревія шляґерів, **Брюсель** (483,9) 21.15 Легка музика, **Братислава** (298,8) 16.10 Концерт, **Прага** (470.2) 17.05 Квінтет, 19.55 Концерт, **Париж** (16.48) 17.30 Концерт, 20.00 Солісти, **Кенігсвустергавзен** (1571) 16.00 Полуднева музика, 18.20 Соната ф-дур Шуберта, 20.10 Оперетковi мельодії, **Букарешт** (549,5) 17.00 Сольо на альтівці, 19.20 Мадярські нар. пісні, 23.05 Сальонова музика, **Мілянно** (5086) 20.40 Вибір пісень, 21.30 Скрип. ресітаґь, **Рим** (420,8) 20.50 Розведениця — оперетка.

Львівське радіо.

Четвер, 16. липня 1936.

6.30, 7.40 Раннішня авдиція, 7.35 Трохи інформацій, 11.57 Сиґнал часу, 12.03 Клясична музика балетова, з ґр. пл., 12.55 „Чайковсніана" з ґр. пл., 13.05 Полудневий денник, 14.30 Шукаємо радіофонічних голосів, 15.30 Господарські вісти, 15.45 „Як зварити яйце без огню", 16.00 Концерт, 16.45 Відчит військовий, 17.00 Концерт камеральної оркестри, 17.50 Як використати літо для краси, 18.00 Сільва рерум, 18.15 Торги та ярмарки на провінції, 18.15 „Відгомін літа" з ґр. пл., 18.25 „Літературні хвилини". 18.35 Програма на завтра, 18.40 Рекламовий концерт, 19.00 „Радіова панночка", 19.30 Форт. ресіталь, 20.00 Еспанські народні пісні, 20.30 „Гост А. Гриваґда, 20.50 Актуальна гутірка, 21.00 Пісні, 21.30 Форт. квінтет, 22.10 Спортові вісти, 22.15 Танкова музика.

П'ятниця, 17. липня 1936.

6.30, 7.40 Раннішня авдиція, 7.35 Трохи інформацій, 11.57 Сиґнал часу, 12.05 Сальонова дружина, 12.55 Туристичний інформатор, 13.00 Життя обласних товариств, 13.05 Полудневий денник, 14.30 Шукаємо радіофонічних голосів, 15.30 Господарські вісти, 15.45 Розмова з недужими, 16.00 „В честь сонця" — муз. авдиція, 16.45 Вільна військова школа у Варшаві в роках 1914—1915 — відчит, 17.00 Східні настрої, 17.50 Спортовий порадник, 18.00 Шмарон над рікою терпеливости, 18.00 Ранок, полудне і вечір у Відні — з ґр. пл., 18.25 Програмова скринька, 18.35 Програма на завтра, 18.40 Рекламовий концерт, 18.45 „Великий літній концерт П. Р.", 18.50 Бюро студій розмовляє зі слухачами, 19.00 Симфонічний концерт, 20.80 Вечірний денник, 21.00 Актуальна гутірка, 21.05 Легка музика, 22.00 Спортові вісти, 22.15 Концерт польських лавреатів віденського конкурсу.

ВИКАЗ ЖЕРТВ
на воєн. вдів і сиріт по поляглих членах УАГ. за І. півріч 1936: (в золотих).

Львівське воєвідство:

Самбір: Марія Козбур, зб.: Бабина: о. О. Саєвич і Е. Сарока 19, Биличі: М. Лилак і П. Форись 3.73, Береги: П. Пилипяк і М. Савдик 13.28, Блажів: М. Ільницька і М. Кміт 5.14, Білина вел.: М. Білинська 5.30, Вицковичі: о. І. Петик 8.50 Воютичі: М. Волох 8.20, Викоти: М. Яремко і Панчишин 9.20, Гумінець, М. Андрієчко 4.65, Кульчиці шлях.: О. Сенчишин 8.40, Кульчиці руст.: М. Олійник і М. Качмар 9.30, Кружики: М. Лазор і Г. Кульчицький 3.46, Корналовичі: о. М. Чума і А. Піць 5.28, Корничі: П. Юрків 8.24, Лука: Я. Білинська 13, Биків: К. Дорожівська 12.48, Містковичі: М. Ладанай і М. Черевко 6.34, Мокряни: о. І. Волошин 4.79, Максимовичі: П. Миськів 4.45, Озимина мала: В. Гурій 1.98, Пруси, В. Мицалка 7.21, Новошиці, К. Стефанишин 7.03, Ракова, С. Маркусь 1.60, Сприня, П. Курило 5.48, Сілець, О. Созанська 8.67, Торгановичі, С. Пляцок 5.83, Татари, А. Фідик і о. М. Бардахівський 9.07, Звір: А. Комішак 2.80, Черхава, П. Квашняк 10, Дорожів, о. П. Підляшецький 12, В. Бейба 5.04, Оринничі, М. Чайківська 2.20, Самбір, Я. Білинський і Л. Рабіївна 28.45, І. Гілевич 10.50, Збірка до пушок 27.05, Сілець, учит. В. Лазарів 1.—, Самбір, ем. дир. шк. І. Пукач 2. Др. Т. Соневицький 4. І Туркевич 2. Борковська М. 3, Садковичі: Т. Гойда 1, Стара сіль: С. Шавалова 1.50, С. Гринишин, Опака 1, Стрілки, зб. о. А. Гоза 4. Залокоть, ур. парох. 3.06 зб.

Сокаль: Філія С. У., С. Хоминська, зб.: Поториця 22, Завишня 25.21, Поздимир 8.61, Стенятин 9.10, Тартаківець 5.90, Городиловичі 5.57, Пархач 5.60, Сокаль 28.10, Тудорковичі 17.73, Хоробрів 10.19, Бобятин 3.65, Корчин 8,51, Спасів 11.70, Перв'ятичі 13.65, Угринів 20, Лешатів 6.45, Яструбичі 22.48, Нисмичі 7.40, Розджалів 14.69, Зубків 16.36, Волсвин 32.08, Кристинопіль 20.27, Копитів 6.30, Мошків 3.75, Комарів 11.74, Волиця ком. 7.40, Лучиці 24.70, Боратин 13.14, Сілець белз. 12.36, Гоголів 1.82, Конотопи 24.47, Андріївка 4.10, Добрачин 6.71, Вобятин, пар. ур. 2, Угринів, кооп. „Зоря" 5, Яструбичі Чит. Просв. 2, Кристинопіль, А. Занько 5.50, Лучиці, Г. Піхота 0.50, Белз, Філія С. У. 8, Ур. пар. зб. 11.10, Цеблів, кооп. „Надія" 5, Старгород, Ляшук Л. 4.16, зб.

Сянік: Я. Блавацька, зб.: 16.26 Сянік, суд. І. Белей 2, Е. Константинович 1, Морохів, С. Матейчак 5, Туринсько, о. В. Середович 1, Одрехова, о. М. Ковальчук 2. Щавне о. М. Ґробельський 2.

Турка н/Стр.: Союз Українок, А. Балієва, зб.: 40,73, Волче, о. В. Яремкевич 2. Дністрик дуб., кооп. „Єдність" 5, Волосянка вел., А. Добрянський 2, Лібухора, М. Ковальський 2.

Яворів: Філія С. У., У. Гамушакова, зб.: Яворів 60.43, Чолгині, І. Луньо 1,50, Мужиловичі, М. Маликова 9.06, Бунів, А. Купновицька 9.01, Любині, М. Федунь 3, Серни-Мельники, С. Негрибічник 4.63, Яжів нов. о. Т. Зрада 3.70, Вільшаниця, О. Ломницька 12.11, Залуже, В. Мурин 1.53, Гнійниці, о. Осип Ліщинський 2, Млини, о. Г. Величко 4.57, Черниява, Н. Ядлось 10.73, Липовець, о. І. Шерстило 9.94, Нагачів, І. Турок 10, Семирівка, О. Диц 2.80, Черчик, М. Струс 3.05, Віжомля, о. С. Наконечний, Роґізно, Е. Мельник 13.06, Яжів Ст., А. Падура 8, Щеплоти, В. Дашевський 2.80, Вербяни, Г. Сиґловий 1.60, Завадів, М. Мельник 3.50, Воля Любинська, І. Мегас 4,12, Курники, пар. ур. 8.40, Шкло, М. Харамбура 1, Яжів ст., дир. Возняк Мих. 0.50, Яворів, Т. Водяний 1.

Ярослав: Др. Volод. Гіліцький, зб.: Рішкова Воля, Яріш В. 12,02. Сіяте, Д. Ґресько 4.46, Сколошів, М. Чубота 5, Сосниця, І. Дуда 16.09, М. Роля 8.60, Частковичі, А. Афтиняк 6, Грабовець, Т. Брегін 5.49, Лази, Чит. Просв. 18,90, Харитани, О. Федирко 1.60 Бобрівка, П. Дуль 4.25, Маковисько, І. Онишко 5.05, Мякіш новий, о. С. Мазяр 5.94, Ярослав, І. Гофманівна 13.50, Угорка, О. Щирба 1, Вязівниця, Т. Крубівна 3.74, Порохник, о. А. Кобриц 11.40, Рішкова Воля, В. Михайлюк 1, Маковисько, Д. Теребенець 1) Ярослав, С. Шикула 2. Кудлинова Ів. 1, Засалів, І. Литвин 8.62, Заліська Воля, о. А. Щепанський 5, Пискоровичі, о. В. Лях 7, зб.

Далі буде.

БІРЖА.

Варшава (ПАТ)

Гроші.

Купно — продажа: Бельґи бельґ. 89.83—89.50, Доляри американські 5.30.50 — 5.27, Дол. канадійські 5.28—5.25.50, Фльорени голянд. 361.17 — 359.45, Франки фр. 35.08 — 34.92, Франки шв. 173.44 — 172.60, Фунти анґл. 26.64 — 26.48, Ґульдени данціґські 100.20 — 99.80, Корони чеські 20.20—19.70, Корони данські 118,89, 118.05, Корони норв. 133.88—132.90, Кор. шв. 137.28—136.80, Ліри італ. 35—33, Марки фінл. 11.74—11.60, Марки нім. 143 — 138, Пезети еспан. 63.00—61.00, Шил. австр. 99 — 98, Марки нім. срібні 150—145.

Акції.

Банк Польський 103, 102, Цукор 28, Лільпоп 12.50, Стараховичі32.25.

Папери.

3 інвест. 1. ем. 65.50, 2 ем. 65, 4 прем. дол. 47, 7 стаб 49.50—50.25.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ".

„Маслосоюз" повідомляє, що в дні 15-го липня ц. р. кооперативам платив за: льоко Львів.

1 кг. масла десерового бльок. без опакування	2.15 зол.
1 кг. масла десер. бочкового включно з бочк. опакуванням	2.20 „
1 кг. масла експорт. включно з експортовим опакуванням дає зачет	2.20 „
1 л. молока	0·14 „
1 к. яєць	2.50—2.55 „

Тенденція на масло сильна, на молоко знижкова, на яйця слаба.

Маслосоюз повідомляє, що в дні 15. VII. ц. р. платив своїм доставцям за 1 кг. живої птиці, льоко подвіря птахомясарні „М. С." у Львові, (пл. Більчевського ч. 3) такі ціни:

Індики, індички 1. кл.	1.00 зол
Качки товщеві 1. кл., ваги щойно від 1.80 кг. вгору	0.90 „
Курки молоді без остріг 1. кл.	1.00 „
Курята 1. кл. щойно від 0.80 кг. вгору	1.10 „

Приймає птицю тільки першої кляси. Гірших сортів рішуче не приймаємо.

Ціни денні: тенденція на курята знижкова, на індики. качки, курки хвилево вдержана.

ОПОВІСТКИ.

Замісць вінка на могилу бл. п. Д-ра Володимира Кульчицького, складає Тадей Лучаковський 15 зол. на „Рідну Школу".

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10.